

Обсебване

ДИЛЯН БЕНЕВ

trud

ДИЛЯН БЕНЕВ ОБСЕБВАНЕ

chitanka.info

Дилян Бенев е роден във Варна. Завършва Икономическия университет — Варна, специалност вътрешна търговия. Издал е книгите „Артефакти“, „Непростимо“, „Инвазия“ и „Сатирисловия“.

Има неподражаем стил с елементи на сюрреализъм и абсурдизъм. Значителна част от творчеството му е израз на едно ново литературно направление, наричано от него *глобалистически реализъм*.

На скъпата ми майка с много обич и признателност

„Едно общество е винаги най-жестоко към онези, които издават и разкриват публично тайната му, че със своята неискреност то извършва престъпление спрямо природата.“

Стефан Цвайг

СИМБИОЗА

Двама души разговарят на улицата. Те са много обикновени като хора — в своя вид и положение.

— Леле, като си помисля само какво нещо е животът...

— Ами няма да му мислиш.

— Е, как няма, като знам, че всички сме от майка родени, а всъщност не всеки има живота, който заслужава.

— Че то е нормално.

— Да, но никак не ми се иска. Ей там оня, виждаш ли го?...

— Виждам го.

— Е, щом е тъй, трябва да ти кажа, че той ще има страхотен старт за кариера.

— Чак пък страхотен!...

— Моля те, не бъди скептик.

— Че нали преценявам.

— Ами толкова го правиш — щом не си усетил, че тепърва му предстои голямото ускорение.

— Но нима той е създаден за него?

— Че разбира се! Той сега е в покой. Но ще му дойде времето и ще получи нужните инструкции, така необходими, за да го подкарат ЦЕНТРАЛНО!

— Ама ти си вярваш?...

— Ти как мислиш? Щом е създаден за свят, който е по баира надолу. А там всичко ти е на скорост и най-вече моженето. И колкото по-надолу слизаш, с толкова по-голяма скорост стигаш до моженето в коя да е област. И това е светът на ФИНАТА МАТЕРИЯ! Докато ние сме за другия свят, който е по баира нагоре. А там нищо не ти е на скорост. Най-малко моженето в коя да е област. И това е светът на ГРУБАТА МАТЕРИЯ!

— Но как, нима този грубият ще минава за фин?!...

— Нещо повече! Той не само ще минава, **НО И ЩЕ СЕ ГЕРОИЗИРА КАТО ФИН — САМО ЗАЩОТО Е ГРУБ!**

ИЗБОРЪТ

„Самотата всъщност е истинската форма на свободата.“

Шопенхауер

Както си вървеше, той неусетно срещна един свой познат до езерото, където често ходеше, и започна непринудено:

— Здравей!...

— Здравсти.

— Накъде си тръгнал?

— Ами, малко на въздух.

— Браво на теб! И гледам, семейно си тръгнал.

— Е, няма с други да тръгна.

— Правилно.

— А ти накъде?

— Аз пък малко на басейн.

— И що си сам?

— Ами аз често съм сам.

— Е, значи ти има нещо...

— Дали е тъй или иначе — съдбата ми е такава.

— Не намесвай нея!... Съдбата, каквато си я направиш.

— Не... — съдбата, каквато ти е дадена.

— Ей, ти все намираш оправдание.

— Ами гледам от примера на управниците.

— Остави ги тях. Тях няма какво да ги мислиш.

— Естествено! Аз да му мисля, че ако не мисля — съвсем съм осъден!

— Точно така. Значи, казваш, отиваш на басейн.

— Очевидно. И там релаксирам.

— Да, но разбрах, че бил пълен.

— Дори и да е пълен, това не е проблем за мен — щом аз отивам.

— Да, но казват, че водата била мръсна.

— Дори и да е мръсна, пак отивам. Щом колкото и да е мръсна, тя не може да бъде по-мръсна от нас, хората — и това за мен е едно пречистване.

— Е, щом имаш нужда, отивай.

— Що, ти нямаш ли?

— Не, нямам.

— Е, така е... — вие, семейните, сте други хора.

— Що за отношение?...

— Шегувам се, разбира се.

— Но не и с мен!

— Да, но който не понася шега — говорят зле за него.

— Що, за тебе не говорят ли?... Като знам какъв беше и такъв си остана.

— Твоя воля. А нима не знаеш, че в човешкия живот рано или късно тъй се случва, че той тръгва по нов път.

— Може и така да е, но като гледам, ти хич не си по него.

— Не се обиждам, защото си женен. А човек, като се ожени, става неузнаваем. Щом, ставайки зависим (малко или много), започва да следва други закони и да мисли и действа далеч не както преди, и затова аз те разбирам.

— Гледай го ти, добре си знаеш словото — но ти казвам: както аз съм зависим, така и ти си зависим, щом живеем в общност и се подчиняваме на едни и същи закони.

— Да, но тези, на които аз се подчинявам, го правя — не защото се формирам от нея, — а щото съм извън нея.

— Никой не може да бъде извън нея. Никой! Ние всички сме като едно семейство.

— Безспорно! Но и това семейство — както понякога става — има своите подхвърлени деца. Които, за да оцелеят, започват да се развиват по своите си закони, нямащи нищо общо с тези на семейството. Но щом за меродавни се приемат единствено неговите закони, а всички, постигнали нещо извън него, се третират като непълноценни! — значи изборът е само един: ИЛИ ДА СЪЩЕСТВУВАТ КАТО ДРУГИТЕ В СЕМЕЙСТВОТО, МИНАВАЩИ ЗА ПЪЛНОЦЕННИ, ИЛИ ДА СЪЩЕСТВУВАТ КАТО СЕБЕ СИ

ИЗВЪН НЕГО — С ЦЕНАТА, КОЯТО ЗАПЛАЩАТ! Друг избор няма.
И аз го направих.

МЕРИЛОТО

Минчо и Митко са приятели. Те постоянно спорят по най-различни въпроси. Било то от битов или социален характер. Но един ден техният спор навлезе в една друга посока:

— Не може така, той трябва да работи!

— А нима писането не е работа?

— Работа е, но не основна. Той трябва да е някъде на щат. Това е истинската работа!

— Тъй значи.

— Естествено! И да пълзи, и да трепери, и да дава много повече, за да получи в туй общество.

— Но нима, като пише, той не се раздава?

— Ни най-малко!...

— Че как така?

— Ами тъй.

— Значи пише напразно?...

— Точно така.

— Да, но той живее в това общество, пишейки, защото е в своето аз. Иначе би ли живял изобщо, че и да се раздава?

— Стига с тези умозрения!

— Истина ти казвам!

— Да ти имам истината!...

— Ами имай я!...

— Е, щом си толкова умник, тогава отговори ми: същият, като пише, каква продукция дава на обществото — след като туй, което пише, нито е ясно, нито се харесва.

— Но именно щото не е ясно, той е напълно ясен, щом се разбира от този, който трябва да го разбере.

— Че кой е той, след като обществото не го разбира?

— Това е този, който движи обществото.

— О, Боже!... Нима обществото не се крепи на мнозинството, движейки се?

— Крепи се. Ала точно затуй (и това е парадоксът) — то не се укрепва от него.

— Че от какво тогава?

— Само ако се развива първо като дух. А кой е негов носител — малцинството. И кой разбира малцинството — същото. То затова е мишена — като истинския двигател. ЩОМ, КОГАТО СИ СИЛА И ДУХ, ТИ НЕ СИ ПОДВЛАСТЕН НА НИЩО. И ТВОЯТ ПЪТ Е ПЪТЯТ КЪМ БОГА!

САМОУБИЙСТВО

Вървах си по главната улица на Варна, наслаждавайки се на морския полъх. За човек като мен, живял тук, бе наистина трудно да издържи на изкушението, ако не дойде през август. Родното място си е родно, и където и да живееш в този изпреварващ човешките представи свят, ти винаги ще милееш за него — пък и колкото понякога да си нехаен за това! И бързайки към една редакция, внезапно ме спря майката на един съученик:

— Какво става с теб?

— Ами к'во да става?

— Позна ли ме?

— Да, разбира се.

— Не съм те виждала отдавна.

— Ами всеки по пътя си.

— Видях, че бързаше...

— Чакаат ме едни хора.

— А пишеш ли още?

— Че иска ли питане?

— Просто за информация.

— Аз изобщо не трябваше да уча тук.

— Че нали всички тук се натискат.

— Те може да се натискат, но те нямат моята съдба.

— А ти убеден ли си в нея?

— Естествено! Ето, издадох втора книга със спонсор и всички ме намразиха.

— Че то навсякъде е така.

— Да, но в изкуството нещата са вечни и там интригите са най-големи.

— Да не спорим.

— И затова искам да ти я подаря.

— Не, ще я купя.

— Не, подарявам ти я.

— Не, ще я купя.
— Няма нужда. Аз обичам да го правя.
— Добре тогава.
— И за кого да я надпиша?
— На сина ми, разбира се.
— Добре, заповядай.
— Ти женен ли си?
— Не съм. Но ходя с една софиянка.
— Ами и той не е женен. Значи може да се видите.
— Едва ли!
— Но едно време бяхте приятели.
— Да, но сега времето е друго.
— А вашите как са, не искат ли да ги гледаш?
— Ами добре са. Пък и да не са, нали сестра ми е с тях.
— И не се ли тревожат, че си в София.
— Напротив! Те се радват, че съм там, и съжаляват, че съм се лутал тук.
— Значи няма да се видите?...
— Но аз съм твърде зает със себе си и вече пиша разкази.
— Ама ти само с това ли се занимаваш?!...

Бях изумен! С такава животинска злоба го каза, че едно животно да беше, по би изглеждало човек. Ала от яд, че може да захвърли книгата, запазих самообладание, казвайки, че работя в една организация.

А тази жена, която беше куртизанка по рождение, ми беше повече от ясна. Надменна по нрав, искаше да дирижира всеки. Най-вече сина си. Много вързан в устата, с нищожен интелект. Но добре, че навремето бях друг човек, за да бъдем приятели и да му тръгне с жените. А все не ми беше благодарен. От такъв човек как да не избягаш? И когато прописах, той и майка му бяха най-големите ми отрицатели.

Затуй на улицата тя искаше не толкова да бъдем заедно, че да го оженя, а колкото да ми въздействат всякак, в ущърб на призванието ми, от което изпитвах сатанинска завист — **УБИВАЙКИ СЕБЕ СИ!**

СКРИТИЯТ СМИСЪЛ

*„По-лесно е да завладееш земя с дух,
отколкото дух със земя.“*

Мигел де Унамуно

Божан и Владо неочаквано в своята полемика стигат до разрив:

— Спас работи ли вече?

— Работи.

— И какво работи?

— Ами това, което винаги е правил — за разлика от другите.

— Но няма продължава?...

— Ами да. Нали има дарба.

— Но какви ги плещиш?!... Туй да стои по цял ден над книгите и да пише по два реда — ти на това дарба ли му казваш?

— Точно така.

— Но от това пари няма и щом няма, туй може да му бъде само хоби, но не и работа.

— Тъй ли мислиш?

— Естествено! След като неговият дълг е да работи за хляба като всички, а не да ми стои като търтей и да чака някой да го издържа.

— Да, но останалите работят за хляба, защото нямат подобна дарба и то им е дадено от съдбата. Иначе ще бъдат като Спас.

— О, Боже!... Нима е възможно той да работи върху така наречената си дарба, без да има хляб.

— Напротив! Именно тази му дарба е самият хляб, който предшества другия — за да живее и умре, намирайки смисъла.

— Но, човече, няма другите, като работят за истинския хляб и ПРАВЯТ ПАРИ, нямат смисъл — или те са нещо безсъзнателно?

— Не ме разбирай погрешно! Те също имат смисъл. Щом всеки се ражда с определени заложи, за да бъде полезен на всички — в името на живота.

— Не, човече! Малко е да казваш, че имат смисъл. Малко е! Защото техният смисъл е преди всичко определящ. Техният!...

— О, ДУМА ДА НЯМА!... ЩОМ ДНЕС ДА ПРАВИШ ПАРИ, ТЪЙ НИ ГО НАЛАГАТ, ЧЕ ВСИЧКО ДА СЕ ИЗМЕРВА САМО С ПАРИ — ЗА ДА НЕ СТРУВАМЕ И ПЕТ ПАРИ!

— Но ти си истински безумник!... Истински!...

КРИТЕРИЯТ

Имах лош ден и реших да се разходя из парка. Това е нещо невероятно! Едно, че е дълголетие — и второ, така се очистваш от зли помисли, че ти се иска не само да вървиш до безкрайност, но и някак си да полетиш. А не можеш, щом все някога трябва да спреш, съзнавайки, че все пак си човек, а не извънземен, който се нуждае от почивка и най-вече от сън. Но точно в този ден сякаш умора нямах и продължих смело по алеята, когато стана вече тъмно и лампите светнаха, и за миг ме спряха три лица от женски пол.

— Бате, дай едно огънче!...

— Съжалявам, не пуша.

— Хубаво правиш.

— Е, тъй съм аз...

— А от нас някоя не искаш ли?

— Нямам желание.

— Недей така. Ще останеш доволен.

— Казах ви вече!

— Бе, бате, ако искаш, може и с трите...

— Не, това е невъзможно!...

— Значи наистина не ставаме...

— Ами щом вие го казвате... Затуй чакайте за друг.

— Че и той ли да бъде като теб?

— Е, тогава сменяйте местата.

— Правим го, но почти удряме на камък.

— Няма страшно! Все ще уцелите... — И директно ги разкарах.

Направо се смях! Такова самопризнание не беше за вярване. Обикновено работещи като тях имат високо самочувствие. А тези — на другата крайност. Пълен абсурд! Щом животът винаги е бил за грозните, арогантните, бездуховните — а се намериха и подобни, на които да не им върви. Или може би логиката е, че не са били достатъчно безогледни, за да им тръгне съвсем — КАТО КРИТЕРИЙ,

ПО КОЙТО ТЕПЪРВА ЩЕ СЕ УСЪВЪРШЕНСТВАМЕ КАТО СВЯТ.
НЯМА ЩО!...

ДИВИДЕНТЪТ

Минаваше единайсет вечерта. Бях сам на пейка в Морската градина, когато покрай мене мина една жена. Осанката, която имаше, неусетно ме импулсира. И без много да му мисля, настигнах я и в движение я заговорих:

— Добър вечер, накъде така?

— Ами на разходка.

— Че то и аз така...

— Значи да вървим.

— Както желаете.

— Искате ли пуканки?

— Че на жена отказва ли се?

— Правилно!

— Благодаря ви.

— Хубаво е човек да излиза вечер.

— Особено след полунощ, когато тепърва започва животът.

— Естествено! За да не може после и да спре.

— То се знае. И какво нещо е еманципацията? Едно време след десет вечерта жена не можеше да видиш, а сега само дето не спят по улиците.

— Така е. Светът става все по-женски.

— Значи да му мислим мъжете. Щом сме дефицит, ще има и търсене за нас.

— Правилно!

— А не смятате ли колко много са заведенията това лято?

— Да, и най-вече по крайбрежието.

— Но това все още е нищо. След всяка изминала година те тъй ще нарастват, че не заведенията ще имат наплив от клиенти, а за хората ще има наплив от заведения. Иначе как да се реализира първичното в човека? Нали то е фундаментът на времето ни.

— Има нещо вярно.

— Знаете ли, искам да ви почерпя?

- Не е лошо като идея.
- Виждате ли онова заведение-кораб?
- Не съм ходила.
- Ще ви хареса.
- Щом казвате...

След пет минути бяхме на бара. Поръчахме си пиене и се чукнахме за здраве. Но — не щеш ли — след малко разбрахме, че то е застрашено. Изпаднах в гняв! Но се овладях, замисляйки се, че щом животът ни е фалшив, как може алкохолът да не е? Ами аз съм лудият, че все още се паля. Не след дълго си тръгнахме и поехме обратно.

- Като ви гледам така, май спортистка сте били.
- Бях балерина.
- Интересно. И в кои спектакли сте играли?
- В най-известните.
- Изумително! И къде?...
- В почти цяла Европа.
- Е, това е нечувано...
- Но не беше лесно.
- Значи сте българската Мая Плисецкая!
- О, тя беше голяма.
- Че вие малка ли сте?
- Можех да стана нещо, но претърпях операция, и край.
- Така е, съдбата никога не пита, а направо ни го налага.
- Безспорно!
- И сега на нови начала.
- Няма как, животът продължава.
- Твърде сте чаровна и все ще се оправите.
- То не е гаранция.
- Че туй ако не е, какво да кажат тези, които и без чар се надяват?
- Тяхна си работа.
- Е, тъй де, ама да не си от тях.
- Вижте какво, дали си надарен или не — винаги си мишена.
- Несъмнено! Но друго си е да имаш нещо от Бога, което те прави индивидуалност.
- Благодаря ви за комплимента, но аз съм в този район. Беше ми драго.

— Винаги съм казвал, че великото е в случайното. И ще ми бъде много приятно, ако се видим отново.

— Ами кога?

— Да кажем, утре.

— В два следобед, може ли?

— Разбира се. Ще ви чакам в кафене „Амазония“.

— Няма проблем. Приятна вечер.

— И на вас подобно.

* * *

Точно в уречения час бях там. Поръчах си чай и трепетно зачаках. Това беше любимото ми кафене. Сякаш бях орисан от него, за да ми носи винаги сполука. След няколко минути тя дойде.

— Здравей, как си?

— Ами добре... Щом те виждам, мога ли да бъда зле?

— Духовит си...

— Какво ще пиеш?

— Една кола.

— Само толкова...

— Е, за днес стига.

— Тъй да бъде.

— Как я караш?...

— Ами целия август почивам.

— Кой като теб?...

— Че аз не се ли разтоваря, няма да съм аз.

— Естествено! Ти затова ми скочи.

— Гледай каква си...

— Че то е нормално. Не си женен, нали?...

— Не съм.

— Е, що така?

— Има неща, които не зависят от волята на човека.

— Стига пък ти!...

— Е, тъй си е. А твоето положение?...

— Разведена, без деца.

— Значи идеално се допълваме.

— Дай Боже!... И къде работиш?

— В една фирма съм, но то не е работа, все да зависиш. А на мен времето ми е ценно. Затова държа едно жилище под наем, което може да стане магазин.

— Супер!...

— Знам аз. Едно време как беше? Да си ченге, да си партиен секретар — царе бяха. Пък сега да имаш магазин. Да ти носи доход, за да разполагаш със себе си.

— Чудесен си!

— А ти как живееш?

— В момента съм на зор. Живея на шумно. Искам да се махна и да купя жилище на по-хубаво място. Но проблемът е, че докато трае това, трябва да живея някъде. Не искам да ходя при майка ми. Постоянно се караме.

— Няма страшно. Аз винаги съм носил на хората късмет.

— Ти си върхът! Искаш ли утре да отидем на плаж?

— Че иска ли питане?

— Тогава дай си телефона, да се чуем сутринта.

— Добре, заповядай, а ти имаш ли?

— Не, нямам. А сега ме извини, трябва да тръгна.

— Добре, приятен ден.

* * *

Обади ми се в десет и се уговорихме да ходим на „Журналист“. И точно в дванайсет бях на мястото. Но нея я нямаше. Цели петдесет минути я чаках, докато не издържах, и решавайки да си тръгна, тя се появи.

— Какъв беше този номер?

— Ами имах домакинска работа.

— Браво на теб! Това е рекордното ми чакане.

— Извинявай, но така се получи.

— Всеки друг би си тръгнал на двайсетата минута.

— Но не и ти...

— Дявол да го вземе, въртях се като пумпал. И ни телефон имаш, ни джиедем — съвсем откачих.

— Не се нервирай, скъпи, денят е пред нас.

— Лесно ти е на тебе...

Взех едно такси и пристигнахме на комплекса. За да се спуснем по алеята и стъпим на малкия плаж. А там пълно с хора.

— Казвай, мадам, или тук, или на нудисткия...

— Много бързаш за нудисткия...

— Добре, оставаме тук. Този плаж е по-специален и в него случайни хора няма.

— Аз пък съм ходила само на Златните...

— Е, така са балерините...

— Без ирония!

Разтворих чадъра и седнахме под сянката. Тя извади една книга, индийска философия. Бях учуден! Защо изобщо я носеше? Аз и без туй си падах по нея. Но тя си имаше свои съображения.

— Навремето, като си ходила в чужбина, някой граф не ти ли отпусна доживотна рента?

— Имала съм тази възможност, но исках да си остана аз.

— Да, но много жени търсят обратното.

— Ами, като нямат друг изход, и това е път.

— И добре, че не си от тях — нямаше да се срещнем.

— Естествено!

— Ето, виждаш ли как всичко се нарежда?

— Да се надявам.

В този момент на два метра от нас дойдоха две момичета. Ако бях сам, нямаше да се случи. Но понеже не бях, те неволно седнаха, взирайки се в нас. А в това време моята не издържа:

— Слушай какво — щом си с мен, ще гледаш само мен.

— Че то е без умисъл бе, душа.

— Стига, моля ти се!...

— Ама недей така!

— Няма недей!... Може един месец да сме заедно.

— А може и завинаги.

— Дай Боже! Но ще гледаш само мен.

— Как може да си толкова ревнива?

— Аз съм горда! И само да искам, ще си го върна двойно.

— Не се и съмнявам, но ако не държах на теб — кой би те чакал толкова?...

— Може би си прав. Знаеш ли? Донесла съм пъпеш. Що не отидеш до магазина за едно шампанско?

— Чудесно! Пък после ще го изстудя на ручея...

— Е, това е то.

— А ти иди до бара за чаши. На тебе няма да откажат.

— Щом е за нас, винаги.

За нула време сторихме това и влязохме в морето. То бе тъй развълнувано, че трудно бе да плуваш. И ние — няма как, — на плиткото ръка за ръка, като две малки деца, гальовно се цамбуркахме, оставени на воля.

Сетне излязохме. Отворихме бутилката. Нарязахме пъпеша. И поляхме случая. Беше много емоционално! Но не мина и час, и тя разпалено ми каза:

— Ето ти пари за още една...

Бях поразен! Хич не ми се пиеше. Но тя така го искаше, че нямаше накъде... След десет минути напълнихме отново чашите. После милувки, прегръдки, целувки... до осем вечерта. Хората полудяха! С такава почуда ни гледаха, сякаш хора не бяхме.

— Ти си неотразим! Каня те на вечеря.

— Много мило от твоя страна.

Отидохме в ресторанта, а там едно внимание... Колкото бяхме гладни, толкова повече ни бавеха. Накрая с мъка ни сервираха. Е, няма значение — купонът да върви! И после хванахме едно такси.

— Много бих искал да продължим вкъщи — започнах аз.

— Не тази вечер.

— Е, що така?

— Когато ти подават едната ръка, недей да искаш и двете.

— Това народна поговорка ли е?

— Естествено!

— Както искаш. Значи утре по телефона...

— Разбира се.

След петнайсет минути тя слезе в центъра. Целунахме се и аз продължих. Бях омагьосан от нея! Но повече не се обади. Нито можех да я намеря.

* * *

Изпаднах в неведение. Не можех да повярвам. Тя имаше нужда от мен. А с такива жени винаги ми е вървяло. Пък и парите, които даде за мен, бяха много повече, отколкото очаквах. Обаче женската логика този път надмина всичките ми представи. И може би това е най-голямата ѝ ценност: ДА БЪДЕ АЛОГИЧНА! ИНАЧЕ СВЕТАТ ЩЕШЕ ЛИ ДА СЕ ВЪРТИ ВСЕ ПОВЕЧЕ ОКОЛО ЖЕНАТА? Никога! Логиката е проста.

НОВАТА РОЛЯ

Нестор бе на рецитал в читалището и много се вълнуваше. Искаше всичко да мине добре. А то мина далеч по-добре. Не че толкова му ръкопляскаха, а повече заради туй, че шефката на читалището след програмата неусетно дойде при него да го поздрави — и още по-неусетно го попита на колко е години. Беше учуден! Явно го харесваше. А бе тъй хубава, за да бъде желана от много мъже. Но в случая нейното желание бе той, което неимоверно го поласка, щом ясно бе видяла в него не само писателя. И естествено на нейния въпрос отговори дипломатично, че е на години, на колкото изглежда. Тя се примири с усмивка и го покани да дойде на следващата сбирка. Той се трогна от поканата и се сбогуваха сърдечно.

Още на другия ден същият отиде в кафенето, в което обикновено ходеше литературната група на читалището, за да получи информация за нея, докато една от поетесите не му каза да действа смело, щото тази жена е свободна и си търси такъв като него. От което тъй се вдъхнови, че му се разпали онази младежка страст — сякаш не бе излизал от пубертета. И с право! Щом случаят беше уникален. Да свалиш жена с власт, значи ти самият да си уникален. След седмица бе отново в читалището. Но този път тя го изненада, като му каза, че би могъл да участва в конкурс за разказ, за което да й даде два разказа... и си напиши егенето. Разбира се, това с егенето си беше нейна импровизация. Нали жената си е жена и за да пристъпи към един мъж по същество, тя преди всичко трябва да му знае годините — пък и колкото и да е някой! Затуй Нестор изпълни заръката й. Но най-много се впечатли от това, че когато й даде разказите на машина, тя после ги написа на компютър. Жестът бе повече от ясен!

След две седмици вече тъй изгаряше от онова изкусително желание да я заведе някъде в по-интимна обстановка — когато, търсейки я — най-неочаквано му казаха, че е в болнични. Много се обърка! Сякаш светът се бе сринал. Веднага се обади у тях и разбра, че има дискова херния. Но не знаела още колко време ще бъде на легло.

Той бързо я успокои, че всичко ще се оправи, стига да не губи кураж. И продължи да ѝ се обажда периодично по телефона и да я радва с есемеси. На които редовно му отговаряше. За него бе важно да не губи връзка. А още по-важното — да оцени тръпката му към нея. Така до шест месеца — и тя отново бе на работа, леко накуцвайки.

После по случай празника на града го покани отново на рецитал. Нестор не беше на себе си от радост. Подготви се старателно. Облече се модерно. И в уречения ден ѝ поднесе цветя. Тя се трогна до сълзи! Имаше слабост към цветята. Естествено след тържеството същият пое инициативата в свои ръце, като я покани в едно заведение. Тя прие с охота и за нула време се озоваха в него като най-добрия начин да се опознаят по-отблизо.

— Какво пиеш? — започна той.

— Че какво ли не пия?

— Ами да ти поръчам от всичко по-малко.

— О, не, нямам този тренинг.

— Ами тогава да прием по едно уиски.

— Че тук не е ли скъпо?

— Няма страшно — аз плащам. То и без това мъжете за всичко си плащат.

— Интересно заключение.

— Две уискита, моля, с натурален сок ябълка — каза той на сервитьора.

— А ти къде работиш? — продължи тя.

— Работя в една рекламна агенция.

— Да не си пласър?

— Не съм, но съм нещо като началник на пласърите.

— Тук в центъра ли е?

— Що питаш?

— Любопитствам.

— Ах, вие, жените!...

— И печелиш ли добре?

— Може да се каже. И като имаш предвид, че имам и земи, които, като ги продам изгодно...

— Дано да стане. Аз пък съм завършила българска филология и винаги съм работила в системата на читалищата.

— Сладка работа.

— Да, но никак не е платена.
— Е, че тя ако беше платена, и светът щеше да бъде друг.
Наздраве за хубавата среща.
— Наздраве.
— Уискито е чудесно!
— Да, наистина.
— А въщи имам ирландско, още по-хубаво.
— Ти сам ли живееш?
— Естествено! И то на пъпа на града, без да съм под наем. Не е лошо, нали?
— Е, щом казваш.
— А ти...
— Аз също живея сама, на двайсет минути с тролей от читалището. Понеже дъщеря ми отдавна живее с мъжа си.
— Това е хубаво.
— Но колкото до моя, още от първия ден не се разбирахме и всеки тръгна по своя си път.
— Нормална практика.
— А ти не си бил семеен, нали?
— Че аз ако бях, нищо нямаше да напиша. И добре, че преди години не съм си губил времето и успях да си напиша дълбоките неща, за да мога сега да пиша само за известност.
— Правилно.
— Пък и винаги са ме обвинявали, че пиша на своя глава и не се съобразявам с официалния канон на писане. Затова искам да им докажа, че мога да бъда и друг.
— Ти сам си знаеш.
— Още едно уиски.
— О, не, съвсем ще се напия.
— Няма страшно — ще те нося на ръце до нас.
— О, не!... По-нататък у вас. Сега трябва да се прибирам, за да не изтърва тролея, че трудно ходя пеша.
— Много си шик, да знаеш. Аз винаги съм бил с подобни жени.
— Радвам се за теб.
— Добре. Плащам и тръгваме.
Така той я изпрати до спирката и се уговориха да се чуят. А беше едно топло есенно време, напълно импониращо на връзката им.

На следващата събота Нестор я покани на ракия. Стана ѝ много приятно. Беше преди всичко ракиджийка. И като се прибави и салатата, и хубавата музика, и малкото хора в бистрото, се получи една задушевна атмосфера, на която всеки би им завидял. После, галейки я леко по главата, когато вече си бяха изпили питието, той ѝ направи тънкото предложение да я почерпи и с домашна ракия вкъщи. Но тя отново отказа с мотива, че трябва да се прибере навреме — щото рано ставала, за да ходи на процедури, нали още не се била оправила. Нестор се съгласи и още повече се амбицира.

На идващата неделя пак я потърси и тя го сюрпризира с идеята да отидат някъде около дома ѝ. Бе очарован от жеста и пристигна начаса с голямо настроение. Влязоха в близката сладкарница и изядоха по една разкошна торта за нейна сметка. Дори му се искаше още. И когато на излизане той я прегърна нежно, тя не пожела и му каза да я изпрати само до блока, в който живееше. Буквално бе поразен! Но не падна духом и като задоволи желанието ѝ, си казаха довиждане, до скоро.

Разбира се, амбицията му нямаше покой. И не можеше да остави нещата така. След обичайния интервал от време отново ѝ се обади:

— Здравей, как си?

— Ами как да съм?...

— Днес времето е само за влюбени.

— Може и така да е, но няма да стане по твоето.

— Не те разбирам.

— Да, но аз добре те разбирам.

— Ти ме изумяваш!...

— Виж какво — от петнайсет години имам връзка с мъж.

— Че имай си, аз няма да ти преча.

— Не, тази няма да я бъде.

— Ами тогава защо изобщо започна този флирт?

— Мислех, че си разбрал от какво се нуждая!

— Тоест каква роля би трябвало да поема?...

— Точно така.

— Е, вече проумявам.

— Но е вече твърде късно. Желая ти всичко хубаво.

— Е, щом е така, и аз на теб.

— Дочуване.

Беше смаян! От всичките му истории с жени тази навярно се оказа най-фрапантната. Затуй, че бе нарочен да поеме най-абсурдната си роля в нея. Щом тази жена, която беше осем години по-голяма от него, имайки внуци — го възприемаше най-малко за любовник. А всеки друг на негово място би я желал само за секс. Но не и за сериозна връзка, влизайки в ролята на БОЛНОГЛЕДАЧ! Това най-малко пасваше на човек като Нестор. Или може би защото често на хората на духа им се пречи умишлено да бъдат такива, за нечия угода. В ПЪЛЕН РЕЗОНАНС С ЕГОИЗМА, КОЙТО НИ УПРАВЛЯВА — ЗА ДА ИЗЧЕЗНЕМ В НЕГО! И НИЩО ПОВЕЧЕ.

СОЛИДАРНОСТ

Безработицата беше в разгара си. И такива като Павел бяха попаднали за кой ли път в нейните лапи. Иначе не можеше и да бъде — щом тя се възпроизвеждаше най-малко по естествен път. Откъдето и светлото ѝ бъдеще!

Както бе редно, отиде в бюрото по труда, да потърси късмета си, когато, влизайки (нали вече го познаваха), му казаха съчувствено, че има работа за него. Стана му особено драго. Значи съдбата не му убягваше. А в случая — някакъв режисьор, изпълнявайки и функциите на директор на частен музикален театър, търсел хора, за да сформира екип, който да организира всичко за продажбите на билетите за две опери на главния стадион. Павел веднага прие да се види с него. Все пак това беше шанс, с който трябваше да се отсрами пред нейно величество съдбата, че неслучайно се бе сетила за него.

След три дни се срещнаха отново в бюрото. И като дойдоха още пет жени, накратко им бе обяснено, че работата е преди всичко с много ходене до фирми, банки, училища, институти, на чиито ръководства срещу купуване на билети ще им бъде рекламирана безплатно дейността в една кабеларка; плюс покана за коктейл на шефовете им след спектакъла. Беше съгласен да започне. Опитът, който имаше от контактите с хора, му даваше стимул за това. Пък и парите го устройваха — двеста и петдесет лева на месец на граждански договор. После, ако се справи — на трудов. И като се прибави и процентът от продажбите — какво повече да иска? А смееше ли да поиска? Че да го изгонят. Никога! А нали и дамите мислеха като него, речено — сторено!

В уречения ден пред една от касите на стадиона всички бяха на бойна нога, където им бе казано, че разполагат само с три седмици до спектаклите (които бяха през ден) и трябва да форсират.

Павел се амбицира като новороден, поемайки инициативата пред шефа да му даде най-вече банките, знаейки много добре, че повечето бяха в центъра, за да не губи ценно време и да донесе най-бързо

парите. Той се съгласи и след като нареди на жените да поемат останалите обекти, всички тръгнаха с хъс на работа и с ялната уговорка всяка сутрин, тук по същото време, да го чакат, за да узнае що са сторили.

Павел започна да обикаля от банка на банка като изтървано куче, вътрешно убеден, че ако банките нямат пари за изкуство — кой ще има? Обаче се разбра, че именно щото имаха, те най-малко можеха да ги дадат за него — въпреки философията, че материалното и духовното били равнопоставени. Но той не се отчая и продължи смело, когато едва на шестия ден в една от тях му купиха два билета по десет лева. Светна от щастие! Пък и служителката една омайна. Неслучайно работеше там.

На другия ден беше спокоен пред шефа за извършеното, макар и нищожно. А то си бе що-годе актив спрямо туй на колежките му, които се върнаха без нищо, напълно унили. Но разбира се, началникът ги окуражи да продължат да убеждават, без да се притесняват, че е трудно. Щом щял да рекламира спектаклите по една ефирна телевизия — както и това, че имал грижата да отиде до няколко фондации, които да изкупят повече билети, и бройката стане поне две хиляди.

Естествено Павел се съгласи — въпреки че жените го направиха с половин уста, защото в случая интригата идваше не толкова от това, че бяха отчаяни от трудността на задачата, а колкото от това, че договорите за работа не бяха подписани. Макар че шефът все обещаваще. Докато след час една от тях не издържа и се оплака в бюрото по труда. И сетне той бащински им ги подписа.

Така продължиха бойния си път. Павел се настрои максимално, обикаляйки почти всички банки. Но отникъде пари. После се прехвърли на фирмите. И където имаше познати, първо при тях. Но за жалост нямаха интерес. Той започна да се притеснява. Времето минаваше и нищо не ставаше. Пък и жените бяха повече от паника. Босът побесня! — казвайки на Павел да остави всичко и да почне да лепи афиши по центъра. И той няма как, отдаде се на случая — макар че тиксото бе за негова сметка. А на другите шефът нареди да продават билети на голямата каса. За тях си беше същински ад. Почти никой не купуваше и по цял ден затворени в една стая — съвсем не можеха на едно място... Така ден след ден, до последния ден — когато събраха тъй изстраданата сума от триста лева и спектаклите бяха анулирани.

А при подобна ситуация откъде пари за тях? Отникъде! Въпреки това шефът ги увери, че ще им плати нещо. Затуй им поиска телефоните. Но си остана само на думи. Естествено всички се ядосаха. Но когато след няколко дни една от жените го срещна случайно и му вдигна такъв скандал, че да ѝ затвори устата, ѝ даде петдесет лева, без да помисли за другите — това докрай ги вбеси! И как няма?

Този човек, който в продължение на двайсет дни ходеше с едно и също сако, най-малко ставаше за мениджър. Доста хора завлякъл, регистриран в полицията, медиите не преставаха да пишат за него. А такава дейност — да се вреш къде ли не — за да ти изкупят толкова билети, би била решима само на директорско ниво. Не да използва тези наивници като жертви, с които да си измие най-лесно ръцете, както го е правил.

Но най-странното е, че въпреки всичко същият продължаваше да се разхожда свободно по улиците, без никой да го арестува или сочи с пръст. Сякаш самата управляваща класа бе солидарна с него. Тази изконна солидарност — ОТ КОЯТО ИДВА И ЦЯЛАТА НИ ОБРЕЧЕНОСТ!

ПРИМКАТА

Нуждата от пари, като нещо обичайно за всички сродни на него, го бе ударила тъй силно, че и той като тях, за да оправдае смисъла си, ден след ден четеше обявите за работа и намери най-после една, и получи искрица надежда.

Отиде направо на място, където му казаха, че се искаше да разнася рекламни листовки по кутиите на блокове и къщи, срещу служебни билети за рейс и заплащане десет лева на ден.

Разбира се, това го устройваше, щом добре знаеше, че най-нетърпимо бе да работи на едно място, без да мърда. От това и молбата му да почне.

И тъй, на другия ден беше на линия. А там имаше много други като него, които бяха от друг сой — въпреки че в случая му се водеха колеги. Дадоха му нужното количество листовки, както и карта на обектите, които трябваше да отбележи, след като ги мине. После взе автобуса и бързо се озова на определеното място, почвайки от входовете на всеки блок. А указанията бяха да се слага във всяка кутия, без да се прескача. С което се съобрази. Че как иначе? Нали беше нов, и нямаше мърдане. Затуй съвестта му зорко бдеше. Но проблемът в случая се видя, че листовките бяха големи и нужно бе да се сгъват на четири, което забавяше процедурата. А трябваше да се бърза. Нали времето летеше — а работа колкото щещ. И той, както си бе трудноподвижен с две чанти в ръце, надмогвайки себе си, постепенно доби рутина и след щурма на няколко блока не усети кога стана два следобед и му дойдоха на проверка. Много се вълнуваше, но нямаше забележки. Това го импулсира. Сетне му връчиха още един пакет, казвайки му изрично да не подмине и един вход. И си тръгнаха. Нямаше никакво време за губене. Като обядва за нула време на крак, продължи бойното си дело. Обаче номерацията на блоковете беше така несвързана, че и с гледане по карта пак се оказа трудно да ги намери. Добре, че пита тоз-оня и се справи за сметка на времето, което губеше.

Но пък за негово щастие в няколко входа не му отвориха и де факто го облекчиха.

Бе благодарен на късмета си. Иначе щеше ли да смогне? Абсурд! Макар че действаше като истински перко на твърде високо темпо, без да смее да почине. Щом, съзнавайки, че за времето от сутринта изоставаше с работата — това съвсем го хвърли в тревога. И вече свършвайки тук надвечер, веднага се прехвърли в района на къщите. А там си беше по-голяма играчка. Далеч повече се ходеше за по-малко бройки, а беше твърде изморен. Пък и както не обичаше кучета — във всеки двор по едно! Естествено, за да не вземат да го ухапят — хвърляше листовките на дистанция през оградите и бързо се изнасяше като някой криминален — докато не пусна и в последния двор. И вече грохнал, останал без крака в осем вечерта, той се върна във фирмата.

А там още по вида му проявиха задоволство и му платиха. Беше горд със себе си, изпадайки в онова чувство на опиянение за добре свършена работа, че като се върна вкъщи, не усети кога бе заспал доста преди нормалните хора, за да бъде годен на идващия ден.

А той се оказа по-труден от първия от факта, че бе на друго място, с повече блокове. Но въпреки проверката, всичко мина добре и спокойно продължи до пълно трупяване. Пък и през следващите дни никой не идваше, което бе атестат за неговото утвърждаване. Тъкмо затова много скоро му се падна по-голям район.

Естествено тъй го натовариха с пакети, че едвам смогна да се качи на рейса. Там с пристигането си на място, за да работи бързо, той скри доста от тях в едни храсти и стартира по кутиите. За беда повечето бяха задръстени с листовки от предния ден и докато напъха новите, съвсем се изнерви. Но гонейки разписание, нямаше право на униение.

И след три часа ходене по мъките пак се върна до храстите за още рекламки. Сетне продължи и щом влезе в един вход, един дебеловрат му вдигна такъв скандал да не слага — сякаш бе най-виновният човек, задето си вади хляба с тях.

Само дето не го гръмна! За което му беше благодарен. Уби му се желанието за работа. А времето тъй напредваше, че и робот да бе, нямаше да смогне. Но се успокои, че не му дойдоха на проверка, и реши, че каквото стори за днес, туй ще е. Пък ще отбележи на картата,

че е минал навсякъде. Както и направи. На десетия час се върна във фирмата.

Обаче с отчитането му го изгледаха скептично, като му казаха, че броят на листовките, с които беше, е по-малък от кутиите в района. И щом не се е обадил да дойдат и оставят още, значи ги е излъгал. Това им беше примката. Веднага го взеха със служебната кола, за да се убедят на място, където за малшанс избраха най-трудния блок с по шест входа. Минаваха по тях с такава педантичност, гледайки всяка кутия — за да го третираат като последното нищожество.

А в тази фирма имаше голямо текучество. Неслучайно плащаха за ден. Невъзможно бе да се свърши за осем часа, без да излъжеш. Затова всички лъжеха. Пък който се хване. Но тяхната лъжа идваше и затуй, че от фирмата ги лъжеха с парите. А такава работа се оценяваше най-малко за двайсет лева. И всеки път на различни места, за да не могат да свикнат, разнасяйки неща, за които хората тъй роптаеха, че да станат той и колегите му обект на множество конфликти, изложени на стрес — **В ИМЕТО НА ЕДНА РОБСКА ЕКСПЛОАТАЦИЯ, ОТ КОЯТО ПРОЗИРА И САМАТА НИ ОРИС НА НАРОД!**

ЕДИНОБОРСТВО

„Живот ли бе — да го опишеш? Живот ли бе — да го разровиш?“ — е казал Вапцаров. Да, живот беше. Особено моят. И ако радостите в него бяха нещо нормално — той още дълго щеше да минава за такъв. Но за жалост, щом нещата получиха обратно измерение, на мене ми стана някак неловко и думата живот бе изпразнена от съдържание.

Живеех от няколко години на видно място. Кооперацията ни беше средно хубава, от доста време, на шест етажа и с тавани, които не ставаха за живеене, а предимно за склад. Но те и за склад вече не ставаха, тъй като покривът постоянно течеше и бяхме взели соломоновското решение да ги продадем за още един етаж и да си вземем парите — тези така жадувани пари, които толкова много са погълнали живота ни, че ако изобщо ги нямаше, и родът човешки щеше да бъде друг. Но уви!...

В един късен следобед тъкмо излизах от блока, за да отида до магазина, и ме срещна комшийката от горния етаж:

— Накъде така?

— Ами да купя това-онова...

— Пък аз вече бях.

— Е, здраве да е.

— Знаеш ли? Все се каня да те питам — ти защо си за продажбата?...

— Как защо? Ами това са немъчени пари. Кой ти ги дава?

— Да, ама от тези пари за нас какво ще остане? Едно нищо!

— Кой ти каза това?

— Аз ти казвам. Че помисли само — парите от таваните ще отидат за асансьор, за домофон, за входна врата и за какво ли не още?...

— Напротив! Всичко е точно. И каквито и разходи да имаме — аз съм ги сметнал, — за всеки от нас ще останат немалко пари.

— Добре, остави парите — но има друго, което е по-лошо...

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че скелетът на блока е много некачествен и при надстройка всичко ще рухне. Я виж каква е мазилката?... И на туй

отгоре таванът в моя дом е вече напукан. Ами ако и в другите е така, само туй ни остава...

— Няма място за униние.

— Бе недей така! Не знаеш какво ни чака?...

— Ами най-много нищо.

— Говориш ги на вятъра.

— Не знам кой ги говори, но в блока има двама архитекти.

— Остави ги, тях склерозата ги гони.

— И това ти го казваш!...

— Естествено!

— Виж какво! Дай да се разберем. Те са специалисти и много добре знаят, че блокът ни е устойчив на допълнително натоварване. Дори единият от тях сам го е проектирал.

— Ами толкова му е работата...

— Недей така. Виж само как е при съседите... Те как имат надстройка?

— Да, но при тях конструкцията е друга.

— Напротив! Те са сходни и са излети по едно и също време.

— Бил си там, че знаеш!...

— Добре тогава. Ще ти дам най-убедителния аргумент: нали този, който ще строи, трябва да има разрешително. А за да го има, нали ще минат съответните органи, изследвайки блока.

— И пак гаранция няма! Всичко е непредсказуемо. Но стига повече. Ще бъдеш ли след един час у вас?

— Ще бъда.

— Добре, ще дойда да видя дали и при теб не е напукано.

— Ами ела.

— До скоро.

В уреченото време тя звънна и влезе. И след като се убеди, че при мене няма нищо, което да я накара да се чувства действително права в своята историческа мисия да вижда повече от другите и да ги упреква за тяхната слепота, на нея ѝ стана някак неудобно:

— Значи е напукано в другите апартаменти.

— Ами виж, инициативата е твоя.

И в този миг, в този експлозивен и за двамата миг, който винаги идва внезапно, изпратен от тъмните сили — тя пипна радиатора ми в хола.

— Значи парното ти работи?!...

— Много добре знаеш, че то е изключено, откакто живея.

— Ами това какво е?

— Това е дреболия... Туй, че вентилът малко изпуска, не може да се прави на въпрос.

— Но това е безумие! Ние да плащаме големи сметки, а ти да ни бъркаш в джоба! Не, това няма да стане!

— Че аз никого не ощетявам. Както виждаш, живея в другата стая с акумулираща печка. А от този радиатор нито мога да се отоплявам, нито искам.

— Няма такова нещо. Тази топлина може да е дреболия. Но тя всеки ден се трупа и накрая ние ставаме за смехория.

— Но аз не мисля така.

— Мен това не ме интересува. За мен ти си в нарушение. Я да ти видя другите радиатори...

И започна тъй да ги опипва, както крадците пипат някоя плячка, която може да ги направи задълго щастливи.

— Не работят.

— А сега олекна ли ти?

— Трябва да извикаш техника, да ти затегне парното.

— Че аз ако му кажа, значи съм куку...

— Ще го направиш, и толкова... — После излезе и аз й тръшнах вратата.

Целият станах на гняв. Мозъкът ми се пръскаше. Такава наглост беше недопустима. И то в собствения ми дом. Едва се сдържах да не я ударя. Но запазих присъствие на духа, което един път се случва.

Обаче през един от следващите дни, когато бе започнало да ми минава, тя ми звънна по телефона:

— Ела за малко горе, че не мога да изляза.

Отново се ядосах, но въпреки туй отидох и още невлязъл, започна:

— Виж какво пише във вестника за подобен случай...

— Аз вестници не чета.

— И затуй те хванах!...

— Нищо не си хванала, ами първо си оправи терасата, която се руши и може да убие някой, и тогава с мен...

— Това не е твоя работа!

— Че това е обществен въпрос.

— Така ли? Значи ти ще ми диктуваш. А знаеш ли, че всички са срещу теб?

— Аз с тях ще се оправя — моментално излязох, което още повече я озлоби.

* * *

Оттук насетне най-странното е, че аз неволно се успокоих и започнах по-малко да мисля за тази история, щом бях чист пред съвестта си. И оставен на нея, започнах да се занимавам с най-различни неща, за да изтрия по-скоро този негативен факт, но уви...

На седмия ден от последната случка пощальонката дойде вкъщи и ми връчи писмо с обратна разписка. Това беше жалба срещу мен, подписана от десет човека. И копие от същата бе изпратено до управлението на фирмата, изготвяща ни сметките в компютъра. След като прочетох всичко, разбрах, че държа в ръцете си документ, който напълно ме извежда от нормалното състояние на човек, уличен в нещо — без да знае защо... А нещото бе, че съм имал РАБОТЕЩИ РАДИАТОРИ!

Не бях на себе си. Почувствах се като някой разкъсан на различни парчета човек, които шетат по разни посоки и с нулев шанс да се върнат отново там в самия него, за да бъде същият. Подигравката беше несравнима! И най-лошото — че тази жена бе казала на всички. Без да дойде някой и види истинското положение. Това много ме заболя. А преди време, когато сложих часовник за нощна тарифа в таблото, правейки добро — никой дума не обели. А сега за няма нищо — всички срещу мен! Това не можех да понеса. Щом повечето от тях бяха пенсионери и тя ги носеше в себе си, и тъй взаимно се допълваха — като един блестящ хор, който винаги пее по едно и също либрето още от времето на социализма.

Туй, да виждаш в редното нередно и да го представяш за още по-нередно — за да скриеш собствената си несрета, — това един нормален разум не можеше да роди. И то идваше най-вече от завистта, която изпитваше към мен. Тази неповторима завист, която ѝ пречеше да

прегълтне факта, че идвах от провинцията и живеех сам, създавайки изкуство.

Коего не разбираше. Откъдето и цялата и агресия!

* * *

Нямах време за губене. Веднага отидох при един от съседите, за да му обясня, че случилото се с мен е пълно недоразумение, и той направо се захапа:

— Щом парното ти е изключено, значи трябва да е демонтирано. Иначе пак ще изпуска.

— Че нали е пломбирано и пломбите си стоят.

— Това е старо положение. Сега или имаш парно, или го сваляш.

— Добре тогава. Нали, когато на вас са ви слагали топломерите, са били длъжни да влязат при мен и да ми снемат радиаторите.

— Е, да, така е. Но не знам защо при теб не е станало.

— Ето виждаш ли?...

— Но стига вече!... Щом дойдат на проверка, ще се разбере.

— Няма проблем, но въпросът е за принципа.

Дните се изнизваха, минаха няколко седмици — но никой не идваше. Аз бях в обичайния си ритъм, решавайки задачите на деня. И когато на връщане от покупки си отворих пощенската кутия — побеснях!

Ако едно махленско куче побеснее, това е нещо нормално. Ухапали са го — щото си го е търсило! Но когато един човек побеснее, който винаги е живял в хармония със себе си — значи става нещо нечувано!

Виждайки си сметката за парно — бяха ми сложили ПЪЛЕН ОТОПЛЯЕМ ОБЕМ! Огън ми палеше под краката. По най-бързия начин отидох във фирмата:

— От пет години ми е изключено парното, а за миналия месец сте ми сложили невъзможна сума.

— Да, но срещу вас има жалба.

— Че това е клевета.

— Така ли мислите?

— Ами в правото си съм.

— Едва ли, има толкова подписи...

— Вижте какво! Това е една пенсионерска история, която не почива на нищо.

— Щом пишат, значи има защо?

— Ами точно това е абсурдът!

— Слушайте, господине! Ние тук не сме вчерашни и много добре знаем какви шашми стават. И ако вие не ми донесете протокол, подписан от монтьора и домсъвета, затуй, че парното ви не е работило и след туй са го снели — и следващия път ще плащате толкова.

Нямах какво да кажа. Моментално се върнах вкъщи, почервенял от яд. Нищо не можех да направя. Бях поставен пред свършен факт. Почнах да действам светкавично.

След двайсет и четири часа, като ми дойдоха на проверка, майсторът се изсмя:

— Ако този радиатор имаше топломер, нямаше да отчете нищо.

Сетне направи нужното и ми подписаха протокола. Бях вече спокоен. Но когато отидох във фирмата, отново изгубих равновесие. Пълна неразбория! Цял час ме разиграваха. Мислеха, че ги лъжа! Нервите ми не издържаха. Но щом чашата на търпението преля — най-после ми коригираха сметката. Целият бях смачкан! И как няма да бъдеш? Нали затуй си белязан. Ще бъдеш не, ами че и по-лошо!... А такива като комшийката системата не ги бележи — ТЯ СЕ ОГЛЕЖДА В ТЯХ!

ПРЕОБРАЖЕНИЕТО

Толкова е влюбен в нея, че сам не може да се познае — това той ли е или не? И ако е той — сякаш са го били. Няма лъжа! То и друг път му се е случвало, но този път съвсем. Дали защото е видял, че е прекалено възбуждаща. Не знам. Един господ знае! А тя е постоянно в очите му — дори и насън. Всеки път все по-изкусителна! Но си остава все тъй недостъпна за него, карайки го да страда все повече. А казват, че влюбените били като лудите. Няма такова нещо! Лудите са безкрайно по-щастливи, щом не осъзнават лудостта си. За разлика от влюбените, които постоянно го удрят на чувства. Оттук и патилата им! Но той не се отчайва. Нали смисълът е във вярата, както се казва. Да, но той е човек от плът и кръв и годините минават. Неудържимо минават! И реално може да свърши за едното чудо. Пък тя все повече му убягва като не знам си каква. Нерви не му остават, нерви. Няма шега! Когато внезапно — по пътя на без логиката — тя изведнъж се появява и директно отива към него, усмихва му се и съвсем непринудено започва:

— Здравей, как си?

— Боже мой, не мога да повярвам!...

— Защо, нима не съм същата?...

— Е, да, но аз толкова време...

— Знам, но ето че всичко е възможно.

— Ама ти сериозно ли искаш?...

— Естествено! Но за да стане истински, само от теб зависи.

— От мен?!... Че ти шегуваш ли се?

— Не си и помислям...

— Че то, ако бе тъй, досега да беше моя. Какво ли не правих, за да те имам.

— Значи някъде си сбъркал.

— Но това е абсурд?!... Щом дори и да бях, ти ако наистина ми беше навита, щеше да ми простиш и да стане играта. А то какво? — едно никакво!...

— Логически е така, но има и друго обяснение, което почти обезсмисля даденото.

— И какво е то?

— Нима не разбираш!...

— Но ти съвсем ме учудваш! То, дето се казва: почти съм нямал контакт с тебе, а сега искаш да отгатна и твоите най-тайни мисли. Че помисли малко. Аз не предхождам развитието си.

— Няма такава песен, щом искаш да ме имаш. И как не си осъзнал, че щом съм родена, за да бъда желана, значи и цената, за да ме имаш, трябва да бъде голяма?

— Много респектиращо...

— А тя е, че трябва да се преобразиш!

— А нима не съм нормален?

— Щом казвам...

— Но това звучи заповедно.

— И тъй да е...

— Ами тогава защо името ти е СВОБОДА?

— Ти как мислиш?

— Съвсем съм объркан.

— Защото, за да ме имаш и се радваш на воля, ти самият не бива да си устрем и воля. Само така можеш да ме удовлетвориш и да се почувствам обичана. Както са го правили всички, за да бъдат честити. Ясна ли съм?

В този миг тя неусетно си тръгва и изчезва. Той остава отново сам. А дали задълго? Не знам. Всичко е въпрос на избор. ИЛИ ИЗБОРЪТ Е САМО ЕДИН...

ШОФЬОРЪТ

На спирката чакат хора. Различни по етнос, възраст, пол, образование, интелект и положение. Те всички чакат своя автобус, което ги обединява и прави едно цяло. Да, те всички чакат, но той така и не идва, но все пак ще дойде. Разбира се, те са търпеливи и щом са дошли на тази спирка с едното намерение да тръгне всеки от тях по задачите си — ще чакат. В края на краищата затова са хора. И автобусът затуй е автобус, за да не идва навреме. Той или е зависим от пътната обстановка, или от времето, или от самия шофьор. Но най-вече от него. Щом дори и да е лош, минава винаги за много добър. Оттук и превъзходството му! Понеже той по-може без автобуса. Но автобусът без шофьор не може. Затова автобусите без шофьор са загубени! — като жалки отломки, забравени от Бога. Ала друг е въпросът, ако те се движеха на автопилот. Тогава сигурно щяха да бъдат по-бързи и по-точни. И хората не биха излизали от кожата си. Фантазията понякога измества реалността. Но стига вече!...

Ето че най-после този автобус идва и хората спокойно могат да си отдъхнат от натрупаното напрежение. Те всички са измъчено-щастливи и вече бавно се качват и заемат своите места. (А тези, които не могат да си намерят, остават прави.) После за броени минути той тръгва и всички се отправят към своя трудов пост, виждайки смисъла.

Обстановката в автобуса е вече друга. Шофьорът е пуснал необходимата музика, която действа успокояващо и ги кара да заспят. (Те и без това са изморени от дългото чакане.) А дори и тези, стоящи прави, започват някак си да се унасят, чувствайки се седнали. Като в приказките! Шофьорът обаче, пеейки някаква песничка — започва все повече да усилва скоростта, щом пътят е равен и няма движение.

Ала ето че след малко този път свършва и започва баир надолу. И учудващо шофьорът (все така, пеейки си) увеличава скоростта, която от осемдесет километра става на деветдесет и от деветдесет става на сто, и от сто до не знам си колко. Не, това е нещо опасно, нещо небивало!... Това е нещо, пораждащо само въпроса: кому е нужна тази

скорост? Кому? — Може би да навакса изгубеното време (затова, че е тръгнал по-късно) — и ако е така, защо не на равен път и в допустимата за автобуса скорост? Защо? Не, това направо е безумие! Ама истинско! Но най-лошото е, че никой от пътниците не може да се опълчи. Никой! Те всички са тъй замаяни, сякаш живеят в друг свят. Не, това са последните възможности на автобуса. Последните! И тъкмо затуй той продължава с бясна скорост — докато в един момент, в един фатален момент, шофьорът — незнайно защо — натиска рязко спирачката при скорост, напълно неизмерима... и става нещо страшно и неопишуемо!...

При рязката промяна на скоростта доста от пътниците си разбиват главите — я в седалките, я в прозорците, я в дръжките. А тези, които са били прави, буквално се натръшкват на камара и биват смазани. Всички — от състояние на пълна безопасност — в състояние на пълна безпомощност! Само за секунди! След това шофьорът отпуска педала на спирачката и поема със скорост по-нормална, и постепенно излиза на равен път.

А от целия този батак се виждат здрави само няколко човека. И само дето са здрави! Те са толкова уплашени, че изобщо нямат сили за нищо. За разлика от шофьора, който не само че е с бодър дух (и може би лека рана по главата и охлузване по колената), но и който с нови сили продължава своя път, без да спира, гонейки разписание.

Иначе няма да бъде шофьор. Ще бъде пътник. Но той не би и могъл, щом е роден да бъде шофьор, знаещ много добре, че само на шофьорите им е дадено свише при такива случаи да остават почти невредими. Само на тях!

И може би човек трябва да е такъв, за да разбере — защо именно той е натиснал така рязко спирачка при такава изумителна скорост? Защо? Може би е имало препятствие по пътя (бил е повреден, минавали са хора или кола) — или може би затуй, че автобусът е бил прекалено пълен, трудно управляем и за миг шофьорът е изгубил равновесие и е можел да отиде в канавката...

А НАЙ-ДОБРЕ СЕ КАРАТ ПОЛУПРАЗНИ АВТОБУСИ.

БЕЗ ИЗХОД

„Голяма е силата на нищото. Нищо не можеш да му направиш.“

Лец

Местният управител на човешкия смисъл влезе гордо в кабинета си. Изобщо влизането му бе така характерно за хора като него, които, ако не с друго, то поне с това можеха да се запомнят по страниците на историята.

Кабинетът му беше не по-малко величествен, в който се провеждаха редовните седмични оперативки. Както и тези в извън човешката логика време! На една от стените му имаше окачен портрет. Всъщност в гардероба му имаше много такива. Но дали ще бъде поставен този или някой друг, много зависеше от посоката на вятъра. Затова секретарката (изпълняваща и други функции!) редовно почистваше полепналия по портретите прах малко преди да пусне радиото и да чуе със затаен дъх прогнозата за времето. Но тъй се случи, че точно в този ден тя отсъстваше по уважителна причина.

После споменатата персона си свали палтото и шала, сложи ги на закачалката и седна на бюрото си като герой на роман от световната класика! Разбира се, той можеше и обувките си да събуе, и панталоните си да свали, че и друго да свали (нали тук в канцеларията се чувстваше като у дома си) — но точно днес той не можеше да си позволи подобни волности, понеже имаше приемен ден.

Да, човекът, който във водовъртежа на събитията — напълно неочаквано според законите на логиката, беше успял да изплува на гребена на вълната и да овладее центъра за управление на човешките работи — можеше да бъде горд с такъв ден — като доказателство за човешка значимост. Също като половия ден — доказателство за мъжка значимост! Но както и да е.

Младо момче почука на вратата му и влезе с едничката вяра, че казвайки що му е на душа, най-после ще го освободи от натрупаните негативи:

— Добър ден, мога ли за малко?... — каза то с вродената си чувствителност.

— Да, заповядайте. Вие и друг път сте идвали — отвърна управителят.

— Да, идвал съм преди известно време...

— И какво ново?

— Ами как да ви кажа?... То не е за казване, но съвестта ми говори, съвестта...

— Няма страшно, нали затова съм тук.

— Ами повече не бих могъл да бъда друг, освен това, което съм. Повярвайте ми, не мога!

— Но как така, трябва да можете?!

— Е, да, но не мога.

— Наложително е!

— Знам, но какво да направя?

— Да, разбирам ви — но трябва да ви кажа най-искрено по мъжки, че тези ви думи са наистина нещо дръзко. Но за жалост техническите характеристики на вашата дързост отново не се връзват с параметрите на технологията, по която произвеждаме нашия живот. Така че не виждам защо трябва да продължавате, след като съм убеден, че повече е невъзможно! Затова върнете се вкъщи и сериозно поразговорете върху покаянието си, за да наместим най-после живота ви според изискванията на порядъка. Иначе!...

— Да, разбирам ви...

— И нужно е да знаете, че по последни статистически данни ние почти нямаме единични случаи като вас, за да имаме човешка маса, готова на всичко! А това е нещо, способно само да ви вразуми. Все пак сте човек.

— Е, щом е тъй — отговори наранено момчето, — какво може да направи една капка в морето? Нищо! И щом работата е опряла по този начин да доказвам човешката си принадлежност — да я бъде! Няма що! Но мисля си, от всичко това само да не се наложи най-вече да има ПОДМЯНА НА ПОРЯДЪКА, КОЙТО НИ Е НАЛОЖЕН. Че тогава и помен няма да има от вас!

След тези думи момчето бързо излезе, без да каже довиждане, и тръгна по пътя си.

А през това време управителят — сякаш нищо не се е случило — продължи да седи на креслото си и потъна в онова блаженство и недосегаемост, нямащи аналог в историята.

ОБСЕБВАНЕ

В една декемврийска вечер аз и моят приятел стояхме в едно арт кафе и пиехме чай. Туй, да пиеш в днешно време чай, е нещо нормално. Много хора пият чай. Но никак не е нормално, ако и само това пият. Но какво да се прави? — щом за битие като нашето нищо друго не ни остава, освен на малкото, което имаме, така да му се радваме, щото можем и него да нямаме.

Разговаряйки тъй, неочаквано за двамата се приближи едно момиче и попита дали може да седне при нас. (Щом, стоейки на високия стол на барплота, ѝ се виело свят.)

— Естествено, че може — ѝ казахме в един глас.

Сетне се настани, запали цигара и сложи на масата неизпита още бутилка от бира. Пък тя си беше хубава жена, с емоционален заряд и бюст малко над средния. Разбира се, последното ѝ придаваше допълнително еротично излъчване, което още в самото начало ме жегна.

— Наздраве! — ни каза тя и започна да поглъща...

И оттук нататък всичко бе вече история, но само по отношение на бирата. А останалата история, тя тепърва започваше.

Явно тази жена беше по-пияна, отколкото изглеждаше. Но само с една бира не ставаше. Значи бе пила и нещо друго. И както се разбра по-нататък, бе пила и джин. Докато аз и в най-смелите ми запои не съм изпитвал дързост като нейната. А напротив! Малко повече да пийна, и винаги съм заспивал. Е, туй ако не е еманципация в чист европейски вид — значи съм сбъркан!

— Вие какво работите? — пръв започна моят приятел.

— Ами, работя в една швейцарска фондация.

— Интересно! И какво сте учили?

— Завършила съм културна антропология.

— Много авторитетно.

— Аз пък не го намирам.

— Е, поне за мене е доста...

— А вие какъв сте? — фъфлейки, запита тя.

— Ами аз съм лекар и работя в министерството.

— Наистина ли? А вашият приятел?

— Ами как да ви кажа?... — веднага се намесих. — Аз съм писател.

— Писател?... — отговори учудено тя.

Сякаш това понятие бе за нея толкова имагинерно, че чак започна да изтрезнява.

— Да, има и такива хора. Тази година издадох дебютната си книга и сега имате късмет, че съм с чантата си и мога да ви подаря един екземпляр с автограф.

— Добре тогава...

Моментално изкарах една бройка, написах и домашния си телефон и ѝ подарих.

— Благодаря ви — измънка тя.

И започна така да разлиства — сякаш имаше нужда от четене и щеше да го разбере. Горката, беше толкова на градус, че за нея тази книга бе по-скоро нещо, което я караше да се чувства като човек, закъснял с еволюцията си, отколкото с нещо друго.

След този момент моят приятел взе изцяло инициативата, логично беше. Тази дама го предразполагаше. Със своя инстинкт (въпреки алкохола) тя бе усетила, че той има дъх много повече на жена, отколкото аз самият. Щом беше женен, а моя милост ерген. Пък и с моите духовни занимания съвсем губех по точки. Но няма значение. Интересно да става! И тъй, аз се увлякох в ролята на пасивен наблюдател, който само съзерцава и анализира — какъвто си бях от Бога създаден.

Заведението беше пълно с хора. И музиката действаше ободряващо. А от съседните маси нечий смях внасяше допълнителна емоция на създалата се вече ситуация.

След известно време забелязах, че двамата почнаха да говорят много по-свойски, отколкото очаквах. Явно тя бе започнала да изтрезнява — речта ѝ се избистряше. С недоумение забелязах, че тази жена говори много бавно. Дали го правеше нарочно — не знам. Но това ѝ придаваше голям чар. Дори бих казал, че в нея имаше нещо аристократично. И когато усетих, че действително беше интелигентна, започнах да я желая. Но уви, нищо не можех да направя. Техният

флирт беше в разгара си! И съвсем непринудено моят човек ѝ предложи да отидем вкъщи. Тя се съгласи.

Платихме сметката и тръгнахме. Естествено, той я хвана под ръка и аз стоях отстрани като неволен свидетел на тяхното единение. А времето напредваше — минаваше вече десет.

Не минаха и петнайсет минути, и вече се озовахме у нас. Апартаментът ми беше средно голям и удобен както за творчество, така и за друго. Още с влизането си на нея ѝ направи впечатление, че е много подредено, което особено ме поласка, за да вляза по-успешно в ролята си на домакин:

— Заповядайте, чувствайте се като у дома си.

После отидох в кухнята да направя чай. А те се настаниха в хола и минаха на по-свободен разговор.

Хубаво нещо е половата страст. Тя ти дава стимул за живот. Кара те да правиш какво ли не, че да изгубиш дори и себе си. Затова хората се борят за власт. Иначе няма да бъдат хора!

Сервирах чая, изкарах уиски и сурови ядки, пуснах музика и седнах при тях, за да им кажа наздраве! Сетне се отпуснах на фотьойла и почнах да им правя компания — когато, няма и час, той неочаквано стана и каза:

— Аз трябва да тръгна. Жена ми ме чака.

— Но как така? Остани — почнах да го моля, недоумявайки.

— Не мога, разбери... Пак ще се видим.

— Е, щом е тъй, и аз тръгнам — каза притеснено тя.

— Не, ти ще останеш. Той е добро момче. Нищо няма да ти направи. Ще си изпиеш уискито и после може да те изпрати.

— Е, щом казваш... — съгласи се тя.

— Довиждане. И да ѝ вземеш телефона.

Това бяха последните му думи и аз го изпратих. От този момент изпаднах в едно особено състояние. От една страна, напираше мъжът в мен, който ми казваше: *„Тази жена не е за изпускане. Какъв секспил! Какъв интелект! Какво добродушие!“*. Но от друга страна, ме спираше скептикът в мен: *„Внимавай! Тази жена не е случайна. Пуши Davidoff, ходила е в Англия, разполага с пари. Сега е пийнала, ами после, като изтрезнее... Жените са коварни“*. Тези мисли мира не ми даваха. Накрая си казах: *„Да става каквото ще!“*. И я оставих тя да води играта.

— На колко си години?

— На трийсет и пет. А ти?

— На двавет и осем.

— За мен годините нямат значение, човекът е важен.

— И аз мисля така... Знаеш ли? Винаги съм имала проблем с мъжете. Много съм чувствителна. Много съм взискателна. А те винаги са злоупотребявали с мен, карайки ме да се чувствам унижена. А ти ми действаш добре. Имаш излъчване...

Това повиши адреналина ми донемайкъде! Започнах да чувствам увереност. Всичко в мене напираше. Само тя да продължаваше...

Обаче в този миг (за зла участ) тя бръкна в чантата и извади джиесема си и се обади у тях, казвайки, че до един час ще се прибере.

Направо изтръпнах! Стана ми толкова гадно и тъй безнадеждно, че по-добре изобщо да не бе идвала. Но запазих самообладание.

— Моля те, налей ми още едно уиски — започна тя.

— Заповядай.

— Наздраве за нашата среща.

— Наздраве!

— Имаш хубава музика.

— Е, старая се...

— Може ли да я усилиш?

— Щом е за теб, винаги.

— А така!

— А мога ли да седна при теб? — пристраших се аз.

— Разбира се.

— Имаш хубаво тяло.

— Мерси, мерси...

— Знаеш ли, че ми харесваш?

— Усецам го.

— Ей, превъзходна си!

— А ти знаеш ли, че си приличаме?

— По кое?

— Ами и ти си горд и неудовлетворен като мен.

— Ей, вие жените имате страшен инстинкт.

— По-скоро интуиция!

И когато след няколко минути ми каза да й наля още малко — усетих белега на съдбата. Главата й беше толкова залюляна, че почна

да губи контрол. Започнах да я събличам.

— Знаеш ли, от две години не мога да изпитам оргазъм, ще ме любиш ли хубаво?

— Ще се постарая.

— Много си мил. Имаш ли презерватив?

— Имам.

— Добре тогава...

— Но първо си вземи душ.

— Няма проблем.

Приготвих стаята с всичко необходимо в очакване на големия секс. А то се получи пародия на секс. Макар и малко да бях пил — съвсем ми се отрази. Пък и тя пияна!... Но добре, че дойде сутринта, тази прекрасна сутрин, в която бях на нужното ниво. Щом направихме два сеанса през два часа, възкликнах:

— Ако един мъж не си свърши сутрешната работа, той няма да си свърши и служебната. Оттук и световните неудачи! Толкова е просто.

И в случая искам да отбележа, че винаги съм вярвал в скритата същност на нещата. Това, което си загубил в миналото, после съдбата ти го връща на части. Навремето като по-млад, свалейки жени с приятели, бях коренно различен. Винаги вършех черната работа, а сетне все те се възползваха, а аз не можех. А сега стана точно обратното. Съдбата ми дължеше възмездие!

Малко след като си тръгна момичето, моят приятел ми звънна по телефона:

— Как мина вечерта?

— То се знае как...

— А така, действай стабилно, трябва много да я ухажваш.

— Знам.

— Ако почнеш да я изтърваш, обади ми се.

— Няма страшно.

И всичко започна да върви по часовник. След три дена й се обадох. Тя се трогна и ми каза, че майка й ми харесала книгата. Направо заприличах на нарцис! Не бях на себе си. Започнах да я водя на театър. Но не обичаше много заведенията. И все пак от уважение към мен тук-там отсядахме. След това отново вкъщи, отново секс до сутринта. Постепенно започнахме да се влюбваме. Дори когато

говорех с нея по телефона, нещо трепваше в мен и се изпълвах с енергия. Тя говореше необикновено сладко и това много ме възбуждаше.

Но малко по-нататък започна да ми разкрива, че от по-рано има психични проблеми и ходи на психоаналитик. Веднага я успокоих, че няма смисъл да ходи и да си дава парите. Но тя си знаеше своето.

И така, минаха две седмици. Малко преди Коледа отново я поканих къщи. Сега тя поиска да разгледа библиотеката ми. Хареса много някои книги. После ѝ показах снимки от детството, както и тези на родителите ми, които я впечатлиха. Тогава ѝ казах:

— Ти имаш сърдечната доброта на майка ми и благородството на баща ми.

— И ти имаш данни — усмихна се тя. — Знаеш ли, решила съм до една година да имам дете. А ти си първият, на когото се спирам.

— Ама ти сериозно ли?

— Съвсем сериозно.

— Ами горе-долу сме от една черга. Значи можем да имаме семейство.

— Да, така е.

Моментално се възбудих... Започнах да я прегръщам, да я целувам, да я хапя. А тя тъй се наслади, че още повече ме влудяваше. Докато в един момент не се хвърлихме на леглото, на това чудно легло, от което са дошли немалко абсурди в човешката история.

Изкарахме бурна сексуална нощ. На сутринта, напълно спокойна и усмихната, тя ми сподели:

— Знаеш ли, никога не съм имала толкова продължителен секс?

— Нима е възможно!...

— Честна дума! С колкото мъже съм била, всички са свършвали бързо. А с тебе е друго. Правим го всеки път за повече от трийсет минути.

— Така е, гълъбчето ми, като си ходила с разни млади скорострелковци, дете не знаят какво да правят. Друго си е мъж на моята възраст, който прави сутрин специални упражнения и се храни здравословно. А това ми е навик от много години. И винаги съм смайвал хората с моята младоликост. Оттук и гордостта ми!

— Я си дай личната карта! — каза внезапно тя.

Направо изтръпнах! Това беше най-фаталното нещо в цялата ни връзка. Изведнъж се почувствах като някой новодошъл от оня свят, на когото му е чуждо всичко земно и бърза да се върне отново там, и да заприлича на себе си. Извадих я с разтреперана ръка от джоба си.

— Значи си на четирийсет и две!...

— И какво от това?

— О, Боже! Просто не мога да повярвам. Защо ме излъга?...

— Всички мъже лъжат в началото и това е благородна лъжа. Мен знаеш ли колко жени са ме лъгали?...

— Това не ме засяга. Защо ме излъга?

— Нали ти казах...

— Не, това не е отговор.

— Но, душа...

— Никаква душа не съм ти!

— Успокой се. Повечето мъже на моята възраст са импотентни, с шкембета и побелели коси — това не те ли задоволява?

— Ни най-малко.

— Но нали е по-важно на колко се чувствам.

— Стига с тези алабализми!

— Но какво са четиринайсет години разлика? Че то сега така е модерно. Пък и в нашата връзка се чувства Божията намеса.

— Кой ти каза?...

— Аз ти казвам. Щом още първата вечер, преди да седнеш при нас, когато стоеше до барплота, ти виждаше само мен. Моят приятел беше в гръб. И ти дойде на нашата маса. Значи си видяла нещо в мен.

— Видях, че си лъчезарен.

— Ето виждаш ли? Това не е случайно. Нещо те е подтикнало. А много добре знам, че жената избира мъжа, който трябва да я избере. И ти избра мен...

— Стига си ми отклонявал вниманието! Защо ме излъга? Кажими!... Защо го направи? Защо?

Така двамата още дълго се препирахме — докато накрая съвсем се изморихме и разделихме.

След два дена ѝ се обадох да я поздравя за Коледа и я поканих да отидем на църква. Отказа ми — много ни била голяма разликата.

За което кипнах:

— Аз не те викам да се венчаем, а да уважим празника.

— Не мога!

После за Нова година същия номер. Но този път ме обвини, че кожата ѝ съхнела и аз съм я заразил. Това беше върхът! И тогава излязох от релси:

— Мила моя, запомни добре! Ти трябва да имаш редовен полов живот. Само това може да те спаси от тези самовнушения, а не да ми ходиш при психоаналитик и той да те объркава.

— Това си е мой проблем.

— Добре, както искаш. Но разбери, ти можеш да имаш поносимост само с духовен човек. Защото само той може да те разбере. Ти по-млад ще намериш, но няма да бъде такъв. Духовните хора са на изчезване!

Когато направих още един опит да се срещнем, в последния момент майката обърка работата. Тогава разбрах, че тази жена живееше под неин диктат. Нещо повече — тя беше обсебена от нея! Просто изгубих контрол и оплаквайки се на моя човек по телефона, той веднага ме скастри:

— Допуснал си голяма грешка. Изобщо не е било нужно тъй да ѝ говориш, че да ти поиска личната карта. Само е трябвало да забременее от теб и да я поставиш пред свършен факт.

— Знам, но всичко бе толкова непринудено, че сам не зная как си влязох в капана!

— Станалото — станало. Сега най-важното е да я отделиш от майката. Ами покани я във Варна. Нали щеше да ходиш при вашите.

— Говорих с нея — не става.

— Значи трябва да спиш с майката!

— Ти луд ли си?!... Аз да не съм плейбой!

— Е, ще станеш!

— Ами ти защо не го сториш?

— Аз не мога.

— Ами аз как да мога? Куку човек! — затворих му телефона.

* * *

Времето минаваше и него никой не може да го спре. И такива като мен, на които им бе отредено да изживеят своята частица живот в

безкрайното време, съдбата им налагаше своята загадъчна ирония.

Изпаднах в размисъл: „*Нима е възможно толкова образована жена на такава възраст да бъде обсебена от майка си? Да, възможно е. Когато живеят съвместно интелект и воля, нещата не могат да бъдат други*“.

А майката — четирийсет и шест годишна, разведена, без любовник не можеше да се примири, че по-скоро аз ставам за нея, отколкото за дъщеря ѝ. И естествено тя като първично същество със силно развита полова завист не би допуснала нейната щерка да има, а тя да няма полов живот. Къде дават така? Нима нейната комплексирана същност можеше да изтърпи такава подигравка. Ни най-малко! Ето откъде идваше накърнената психика на дъщеря ѝ (много преди мен) — която пиеше не от потребност, а от мъка заради вечния терор на майката. И нима това не е грях, да тръгнеш срещу най-голямото щастие на детето си — **ЗА ДА КОМПЕНСИРАШ СОБСТВЕНАТА СИ НЕПЪЛНОЦЕННОСТ ОТ ЕДНА НЕ ПО-МАЛКО ЖЕСТОКА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ!**

На мене нищо друго не ми оставаше, освен да разговарям с нея по телефона — до не знам си кога — като единствен лек на моята изстрадала душа.

ДЖАКУЗИ

Отегчен от злобата на деня, реших да се отбия в едно квартално кафене. В сравнение с други то имаше добра клиентела. Може би много по-добра, отколкото се очакваше от него. За разлика от нас хората, от които едва ли би се очаквало нещо повече от туй, що сме изградили като ценност.

Седнах на барплота, поръчах си мартини и запалих цигара — въпреки че моето пушене си беше чисто аматьорско. Щом пушиш по три цигари на ден, без да гълташ пушека — всеки заклет пушач би ти се изсмял. Да, но после повече можеш да му се изсмееш, задето не е осъзнал, че хората не могат да бъдат еднакви — пък и колкото да еднаквеят с порока!

Музиката импонираше на душата ми и на бавни глътки изпаднах в едно спокойно състояние, което рядко ме обземаше. Разбира се, то щеше да продължи своето тържество, ако за миг в заведението не влезе една жена, която, сядайки на другия край на барплота, не започна да говори на висок глас с барманката и не събра всички погледи върху себе си. Поведението ѝ красноречиво говореше, че беше редовен клиент — въпреки че отсъстваше от съзнанието ми като позната. И след като ѝ сервираха кафе, отпивайки няколко глътки от него, изведнъж стана и започна да ходи с цигара из цялото кафене. Изумих се! Значи имаше нервен тик, щом не се задържаше на едно място. Сетне се върна на стола си и след няколко минути отново тръгна, докато изненадващо не се спря до мен:

- Как е самочуствието?
- Ами що-годе го имам.
- Пък у мене е винаги на ниво.
- Е, всекиму според заслугите.
- Точно така! Ти сигурно си от махалата.
- Ами има нещо такова.
- Че що не съм те виждала.
- И аз това се питам.

— На колко си години?
— Ами на колкото ти е угодно да бъда.
— Така значи!...
— И сигурно нещо работиш...
— Естествено! Работя това, което трябва да работя — за разлика от много други.

— Говориш с недомлъвки.
— Че ти какво искаш? Още не се познаваме — и всичко да ти кажа.

— Гледай го ти!...
— А каква е тази цигара?
— Muratti. Превъзходни са! По една кутия на ден не ми стигат.
— Браво на теб! А знаеш ли, че имаш косата и гърдите на Мерилин Монро?

— О, страшен си!... Наистина гърдите ми са разкошни. Аз редовно ходя на джакузи и там си ги масажирам.

— Джакузи казваш...
— О, да! Обожавам джакузи и всеки месец плащам по сто лева на карта, за да ходя с колата си. От която изобщо не слизам. На мен това много ми отива. Аз и сега съм с нея — макар че живея много близо оттук.

— Значи добре си живееш.
— Че животът е много кратък и грабя от него с пълни шепи.
— Ами да! И това е може би стихията ти.
— Че ти съмняваш ли се?
— Ни най-малко!
— А сега ме извини, но искам да се върна на стола си, пък ще се видим друг ден.

— Както искаш.
Сядайки на него, започна тъй умело да беседва с барманката, че чак хората се почувстваха несигурни в своята пълноценност, задето нямаха нейното самочувствие. Разбира се, аз и свикнах и след няколко минути, изпивайки си питието, ѝ кимнах и си тръгнах.

Но тази жена, при все че беше закръглена, имаше симпатично лице. И нормално бе у мен да се появи желанието да я сваля. Все пак тя ми се натискаше. А човек не бива да подминава даровете на съдбата.

Тъй се получи, че след десет дена, както си вървах по пътя, тя ме настигна с колата си и ми каза да отидем в някое бистро. Съгласих се. После влязохме в най-близкото и си поръчахме капучино. Без да иска нито аз да я черпя, нито тя мен. На което кимнах одобрително. И може би заради това някак си започна да ме чувства по-свойски, затуй че гледаше на мен като на някой, който едва ли би могъл да оспори ръководната ѝ роля. А тя имаше нужда от такъв човек. Пък и не само. Тя по-скоро искаше от раз да се убеди дали изобщо съм достоен за нейното аз, казвайки ми, че имала три апартамента. А на туй с чест отговорих, че също имам имоти и че работя в една телевизия и съм издал две книги. Но от това последното същата изпадна в шоково състояние. Най-малко съм изглеждал на писател. За да повярва обаче, веднага си направих устата да ѝ покажа книгите у нас, но ми отказа. Е, няма как! Платихме си сметката и след като се изпратихме до едно място, всеки тръгна към дома си.

Но на следващата събота, като излизах от един магазин, тя случайно минаваше и още като ме видя — изгаряше от желание да види какво пища. Бях поразен! Когато най не очакваш, и тогаз ти идва късметът. Никаква логика! След което логично дойдохме вкъщи. И още от антрето тя възкликна:

- Много ти е шик вратата.
- Облепена е с английски фурнир.
- О, превъзходен си!
- Сега заповядай в хола.
- Окей, бейби!...
- Чувствай се като у дома си.
- Но това ли е твоят хол?
- Естествено, мадам.
- О, Боже!... Че паркетът ти е много лош.
- Е, ти пък се хващаш за подробностите.
- Но не може така, моят е разкошен.
- Че аз съм творец и мога ли да смогна на всичко?
- И какви са тези губери?
- Ами нарочно, за да не се цапа гарнитурата.
- Най-много мразя това.
- Че ако знаех, че ще дойдеш, щях да ги махна.
- Я да ти видя другите стаи!

- Добре, заповядай.
- В тази ли спиш? Защо е толкова малка?
- Повече не ми и трябва.
- Пък моята е къде по-голяма...
- Да, но иска много чистене.
- А кухнята ти, кой знае каква е?!...
- Ами влез да я видиш.
- И защо хладилникът ти е празен?
- Щото вчера изконсумирах всичко.
- А моят е винаги зареден.
- Е, така съм аз.
- Я ми покажи книгите си!
- Ето, заповядай.
- Ама такива работи ли пишеш? Аз чета само вестници.
- Добре, мадам. Няма ли да седнеш да пием по едно уиски?
- Не, аз не пия.
- Ами поне седни до мен.
- Не! Не искам да ме пипаш.
- Че кой друг би легнал с теб тогава?
- Идиот! Най-малко от тебе го искам.
- Или пък да ти направи дете, за да познаеш щастието.
- Пълен идиот! Аз не искам да имам деца.
- Ами как ще искаш? След като твоята невротичност от липсата на секс те е довела до една болезнена мегаломания — и затуй, че живееш и разполагаш на гърба на вашите, без да си познала почтения труд като начин на живот, осмисляйки се напълно — **И С ТОВА, ДА ХОДИШ НА ЕДНО ДЖАКУЗИ И НИЩО ПОВЕЧЕ!**
- Отваряй вратата и повече не ми се мяркай!
- Разбира се, мадам...

СИЛАТА НА ГЕНА

Не знам как се получи — но нея, с която често се виждахме по нудистките плажове и определено не беше мой тип — един ден как я заговорих, че да ѝ стане приятно, а после и на мен, че да ми хрумне да я поканя на едно гости, при мой добър познат с гаджето му, и тя наистина да дойде. А с него се знаехме още от студентско време, когато дискутирахме разпалено по доста теми от живота. Този неповторим живот, който ни се представяше в своята правота, макар и измамна. Той беше тренирал гребане, имаше добре оформени мускули. И това му придаваше допълнителна осанка. По нея жените често се захласваха и още по-често съдеха за доста мъже — оправдавайки физиологията си на жени!

След като ни нагости добре под въздействието на отбрана музика, той съвсем неочаквано каза, че иска да ни пусне по видеото филма „Калигула“. Естествено бяхме съгласни. Защото по това време да гледаш подобни филми си беше повече от лукс. Пък и тръпката ни по западната култура не знаеше граници. А този филм, въпреки че имаше горещи кадри, нямаше нищо общо с порнофилмите. Защото имаше качества. Изобщо филм, който те омагьосваше със своята автентичност.

И така, вперили поглед в екрана, очите ни постепенно свикнаха с неизбежните сексцени, когато на най-показната — не знам какво ми стана — неусетно си обърнах главата към момичето на моя познат. Сякаш бях дошъл сам. А тя, която имаше хубаво лице, в момента на погледа ми към нея се изчерви. От притеснение започна да си гледа часовника, да си мърда краката, да си върти косата... Явно се бе възбудила доста. За да подсили и моята възбуда — доказвайки истината, че жената, с която бях, бе просто фигурант. Но колкото и силно да изпитах влечение към тази мадама, ситуацията не позволяваше нещата да се развият по иначе и приключиха в рамките на приличието.

Но на третия ден след това с моя познат се срещнахме на пътя и от дума на дума ми каза, че с неговата били само приятели и че нямал други аспирации към нея, и че ако съм искал, можел съм да се пробвам и ако ме хареса... Направо блокирах! Да вярвам не можех!... Че аз ги бях виждал толкова пъти заедно и къде ли не?... Значи всичко е било една фасада... И защо е така при хората? Но добре, че при животните не е така. Иначе съвсем нямаше да сме различни!

Разбира се, това ми дойде като манна небесна и амбицирайки се двойно, буквално бях станал знакова фигура на самото действие. Обадох ѝ се по телефона. Тя се изненада. Но доволството ѝ бе налице. Имаше едно тънко гласче, сякаш беше ученичка. Говорих ѝ доста за мен и накрая сама поиска да се видим. Както и стана в едно модерно бистро. И работата потръгна. Беше лекарка във военна болница и много се гордееше с това. Така за няколко седмици заедно — вече опознали се — реших да пристъпя към същинската част — завеждайки я на тавана, който държах под наем. Това доста я шокира, но се примири, като ѝ казах, че която и жена да поканех в апартамента — хем тя се притесняваше от нашите, хем аз. А този таван, който респектиреше със своите размери, за да се чувствам спокоен и независим, като един вид компенсация за неизживяната младост — бе станал важна част от биографията ми. И аз много си го обичах. Макар и понякога лошо почистен, това му създаваше още по-голяма естественост — като пълно отрицание на този изкуствен строй, без който не можехме.

Влизайки вътре с нея, изкарах марков коняк, пуснах нежна музика и постепенно се настроихме за интимности. Иначе не можеше и да бъде. Нямахме още трийсет години. Но за моя изненада не беше толкова добра в леглото. Което ме смути. А когато след секса ѝ казах, че освен в търговията, работя и като сътрудник в местния печат, с призвание в сатирата, тя с насмешка ми заяви, че я ме признаят, я не — и това още повече ме жегна. Но запазих спокойствие. А на въпроса ѝ откъде съм имал дарба, ѝ казах, че навремето майка ми е пишела. И тя замълча. Но въпреки това вечерта приключи нормално и в малките часове с такси я върнах до тях.

На шестия ден след това същата пожела да се разходим с колата ѝ до нашата вила и вечерта да отидем на дискотека. Речено — сторено. А в тази дискотека какъв беше този алкохол, че от малко ни завъртя

главите. Така, след известно време тя настоя да продължим на кафе у тях. Живееше наблизно. И естествено пристигнахме.

Майка ѝ още не беше си легнала. Когато я видях, не само че изтрезнях, но и мъжкото ми его изчезна. Като гледах какви дебели прасци имаше и как наднормено бе налята, чийто недъг един ден щеше да се развие и в дъщеря ѝ — която дъщеря, за да избие този си комплекс, имайки тъй високо самочувствие, навярно искаше да властва над моето, идващо от духовния ген на майка ми, за да може всякак да ме отбие от творчеството и се влея в нейния живот — КАТО ЧАСТ ОТ ТОЗИ АБСОЛЮТЕН СВЯТ НА ВОЛЯТА — ОТ КОЙТО И ДО ДЕН ДНЕСЕН ЧОВЕШКИЯТ РОД НАЙ-МАЛКО БИ ЗАПРИЛИЧАЛ НА ИМЕТО СИ!

ДИАГНОЗА

Тъкмо излизах от нас, когато моят приятел ми се обади по телефона да сме се почерпили. Казах добре. А можех ли да отговоря иначе?... Щом смисълът ни в този век се свеждаше само до подобен род удоволствия. Не можех! И логично след десет минути се видяхме. Но за моя почуда той дойде с една жена. Стана ми приятно. Обичах изненадите. Дали за хубаво или не, те все пак тонизираха битието ни. Запознах се с нея и тръгвайки по булеварда, моят човек ме запита къде можем да отидем наблизко и да вечеряме. Той щял да плати. Ясно е, че веднага се ориентирах и бързо ги заведох на едно място. Там не бях ходил, но винаги съм искал да вляза, за да се почувствам и аз като другите — в крак с времето!

Беше двуетажна къща — превърната в частен ресторант. Чиято категория се повишаваше най-вече от това, че беше на много удобно място. За разлика от географското ни място на народ, заради което почти винаги сме губили битката да бъдем защитени и да живеем посвоему. И така, в търсене къде да седнем, едва си намерихме място на партерния етаж. Там, гледайки менюто, си поръчахме вино и две мезета. После бързо ни сервираха и вдигнахме тост. Мадамата, въпреки че беше на средна възраст, си беше симпатична. Пък и доста доволна изглеждаше. Разбира се, до момента, в който не усети, че двамата с моя приятел гледахме повече сервитьорката. А тя си беше истинско бижу! Съвсем млада и тъй физически издържана, че спокойно би могла да работи и в някоя къща с червен фенер. Навярно повечето клиенти идваха тук най-вече заради нея — за да перифразирам поговорката, че апетитът идва не само с яденето, но и с гледането. Сетне с него от страх да не би случайно дамата до нас да се обиди, се обърнахме окончателно към нея. А тя се оказа много разговорлива и добродушна. И в този потоп на мисли и закачки моят човек ненадейно ми каза дискретно на ухото дали може да дойде с нея у нас. Казах, че щом е за приятел — винаги! Не след дълго тръгнахме и бяхме за нула време вкъщи.

Изкарах бонбони и водка. Пуснах хубава музика. Настаних ги любезно в хола. Момичето съвсем се отпусна. Нали идваше от провинцията. Още повече, разведена. Дошла на курс в столицата. Вечер като тази за нея можеше да бъде само дар от Всевишния! Но когато след малко мислех да ги оставя насаме, изведнъж телефонът звънна. Беше една моя изгора, която искаше да дойде. Казах ѝ, че е невъзможно — с гости съм, които ще останат до късно. Но тя продължаваше да упорства. И в този миг, щом разбра кой се обажда, моят приятел директно ме апострофира, че нямало проблем и можела да заповяда. Буквално бях слисан! Нима искаше да правим групов секс?!... Но като ме убеди, че не е такъв, а просто от любопитство желаше да я види (нали навремето покрай него я хванах) — и казах да идва. Така тя пристигна. Макар и вече полунощ. Поканих я в стаята. Отстъпих ѝ креслото. Напълних ѝ чашата. Щом отпи половината, започна с тонус да говори, предимно с моя човек. Доста го впечатли. Не беше я виждал отдавна и си бе изградил една представа за нея главно от приказките ми за моите интимности с нея. Е, че няма само той да се хвали! — въпреки че аз не можех да се сравнявам с него. И ставайки вече късно, усетил момента, тихичко казах на моята да отидем в другата стая, че да ги оставим двамата да си свършат най-важното, както и ние него. Че ако не е то, заради което какви ли не ги вършим — аман от живота ни! С това одобриха жеста ни. Веднага се изнесохме. После набързо през банята. А когато и другите минаха оттам, мисълта ми за секс необуздано напираше. А туй, да го правим с моя приятел в две съседни стаи едновременно — съвсем ме разпалваше! Сетне в леглото с нея започнах с голяма страст. Ала за учудване след всяка следваща минута тя стоеше като труп. Ни вопъл, ни стон.

Много се смутих. Обаче, без да се замислям, че да не се изложи и да ми отиде честта по дяволите, продължих със същата страст, когато след няколко минути, за моя върховна награда, охкаше само жената от другата стая. Туй двойно ме довърши! Веднага извадих кондома, запалих цигара и седнах на леглото. Бях най-малко на себе си. И питайки я защо се получи така, тя неволно ми каза, че имала психически проблем и взимала някакви хапчета, които удряли най-вече по либидото ѝ. Но не можела да ги откаже. От прирастеност вече. Пък и лекарят не давал. А била влюбена в мен.

Направо обезумях! Тези хапчета, убиващи цялата ѝ същност, за да жегнат и по мен, бяха в пълен унисон с тези от горе, КОИТО, С ПОМОЩТА СИ В ЕДНО НИ УДРЯХА МНОГО ПОВЕЧЕ В ДРУГО ПО ЕДИН ПРЕФИНЕН НАЧИН. И ДА СМЕ ДОВОЛНИ НА ТОВА!

* * *

Когато рано сутринта двамата си тръгнаха, а след тях и моята, тя поиска отново да се видим, но повече не се видяхме.

ДЕБЮТЪТ

Веднъж омаян от магията на творчеството, той бе обзет от неизменната и скрита мисъл: какъв би изглеждал все пак като писател в очите на другите? И то не какви да са други, а именно тези, които бяха алфата и бетата на този род литература, наречен сатира.

Ясно е, че като начинаещ сатирик той не можеше да не отиде в някой хумористичен вестник и да им предложи това, което извираше от душата му. И по пътя на логиката се озова в най-авторитетния.

— Добър ден, може ли?...

— Да, влезте.

— Нося ви мои неща.

— Чудесно! Аз съм главният редактор.

— Знам, че доскоро бяхте на друг адрес...

— Да, бяхме... Но тук е много по-добре. Все пак сме в центъра на града. А това никак не е за изпускане.

— Естествено! Дано и сатирата има късмет.

— Че вие съмнявате ли се?

— О, не бих и могъл!...

— И какво носите?

— Ами афоризми и миниатюри.

— Това е хубаво. Ние имаме нужда от кратки неща.

— Ето, заповядайте.

— Добре, оставете ги. Но сега не мога да ги видя. С колегите сме заети. Затуй следете вестника — и ако са одобрени, ще излязат.

— Благодаря ви и приятна работа.

— На вас също.

Безспорно той имаше нужда от такъв стимул, който да разпали самочувствието му и да го дари с онази творческа енергия и да напише онези неща, изкарващи го от нищото — за което всички новаци бленуваха!

Обаче, макар и с малък опит, много добре знаеше, че в този живот, не умееш ли да чакаш, по-добре не се раждай! Пък камо ли да

се занимаваш с литература или кое да е изкуство. Така той започна с трепет да чака звездния си ден.

Но ето че измина първият месец, измина вторият, измина третият... — и все още нищо. И като започна четвъртият, запази присъствие на духа, набързо подбра нови неща и отиде смело в редакцията.

— Здравейте.

— А, ти ли си?...

— Извинявам се, но понеже не видях да излизат мои работи... сигурно не са одобрени. Затуй ви нося други.

— Напротив! Твоите материали сме ги харесали, но проблемът е, че сме затрупани с много неща на утвърдени вече имена.

— Да, разбирам ви...

— А като прибавим и авторите от провинцията. Все пак вестникът трябва да се купува там. Това е политика, на която винаги сме разчитали, за да не губим никога!

— Да, разбирам ви...

— Но сега ти обещавам, че ще пусна твои неща.

— Добре, оставям ви и тези, и всичко най-хубаво.

— На теб също.

След седмица чудото стана. Въпреки че очакваше повече, му публикуваха само един афоризъм. Което пак си беше успех. Без подобни изяви накъде? Щом човекът у нас е ценен, доколкото е известен — пък бил той и наркодилър! А това за този автор бе особено важно и от факта, че скоро трябваше да издаде и дебютната си книга. Така се амбицира двойно. И приготвяйки си нещата за печат — щотичане беше, щот главоболие, — успя да намери нужния издател. Но усилието си струваше. Нали първата книга е като първата любов. Тя никога не се забравя — пък и колкото и да си бил щастлив в своите следващи завоевания! И логично бе малко преди да излезе книгата, да занесе и нещо от нея в редакцията, както правеха всички. Подбирайки нужното, той с радост отиде.

— Добър ден, как сте?

— Ами както винаги, на линия.

— Нося ви притчи от бъдещата ми книга.

— А, така ли? Кога ще излезе?

— Много скоро.

- Я дай да видя.
— Ето, вземете.
— Но като гледам тъй, нищо не мога да видя.
— Не ви разбирам...
— Ами просто виждам подражание.
— Ама вие сериозно ли?...
— Точно така. Подражание на сатирика К., с когото аз съм приятел.
— О, Боже!... Това е ни най-малко.
— Че какво е тогава?
— Но вижте!... Може да има някакво сходство във формата, но моите идеи са други. А това е най-важното!
— Като си говориш, вярваш ли си?...
— Естествено! Ако се вгледате по-внимателно, при този сатирик има аналитично мислене, а при мен е повече синтеза. И това е самата отлика!
— Абе ти на краставичар краставици ли ще продаваш?
— Но моля ви, дайте да не спорим, а да изчакаме критиката.
— Гледай го ти, че и на важен ми се прави!
— Е, както искате, аз си тръгвам.
— ?!?!...

След десет дни книгата му излезе. Минавайки през доста перипетии, той успя да намери подходящо място, за да бъде представена. А на премиерата си беше едно напрежение, на което само той си знаеше как издържа. И както се изчервяваше лесно от най-малко напрежение, кой знае как са гледали на него, като на някой зрял домати!

Но когато след седмица същият отиде отново в редакцията да им подари книгата — оня човек, щом видя кой му е редакторът, и с прочитане послеслова от него, направо онемя! Сякаш в него се беше преселил друг човек. Толкова мил стана към автора, без разбира се, да избяга от другата страна на своята същност — заради която го мразеше! Поради туй, под предлог, че той и колегите му са имали спешни задачи, му каза по-скоро да излезе, пожелавайки му успех с книгата. Авторът не възрази и бързо напусна.

А тези хора, които пишеха еднакво, бяха най-фрапантното лице на колективизма — в името на хегемонията си! И ЗАРАДИ НЕЯ БЯХА

СЕРВИЛНИ НА КОЯ ДА Е ВЛАСТ, В УЩЪРБ НА ИЗКУСТВОТО —
КАТО НАЙ-ТОЧНАТА ЕМБЛЕМА НА ЕДИН ИЗГУБЕН СВЯТ!

СИНХРОНИЗАЦИЯ

Тъкмо се прибирах у нас, когато видях наблизно да има нов магазин. В което, разбира се, нямаше нищо нередно, щом такива обекти никнеха къде ли не — и то толкова често, че чак започнаха да внушават неизбежната посока на битието ни като единствена и непреходна! Но този магазин някак си ме привлече още с витрината си. И воден от любопитството си, неминуемо влязох в него и се обърнах към продавачката:

— Добър вечер.

— Ами добра да е.

— Тя вечерта е добра, ама ние дали сме добри?

— Е, някои сме добри.

— А туй значи ли, че и аз съм добър?

— Но аз не ви познавам.

— Че малко ли говорим вече?

— Ама вие сте много шеговит.

— Че лошо ли е?

— О, не!... И какво желаете?

— Ами гледам, захарни изделия имате.

— Не само... Зад вас е хладилната витрина със сок, вино, бира...

Пък ако искате, можем да ви сервираме отвън. Масата е за това.

— А, така ли?...

— А от утре ще сложим и други маси.

— Чудесно! Значи ставате един универсален обект.

— Точно така.

— Ала само дето имате размерите на гараж.

— Е, като няма наблизно по-голямо помещение под наем.

— Не се притеснявайте. Понякога от малкото може да дойде нещо много по-голямо, отколкото от самото голямо.

— Интересно! Това не го знаех.

— И аз не го знаех. Но човек затова е човек и в този живот не се ли сблъска с това-онова — още много работи няма да знае.

— Правилно.

— А вие на всичкото отгоре сте и хубава.

— О, мерси, мерси!...

— И тогава как няма да поискам най-големия Toblerone, че да ви стане и на вас сладко?

— О, разбира се, заповядайте.

— Благодаря ви и успешен оборот.

— Дай Боже!...

Явно тази жена си струваше. Имаше особено излъчване и реших да ѝ стана редовен клиент. И през ден-два започнах да ходя при нея, купувайки по нещо. Постепенно започнах да усещам, че тя ми симпатизираше не по-малко, отколкото аз на нея, а дори и повече. Това на свой ред повдигна тонуса ми. Въпреки че работеше с едно момче и донякъде се притесних. Но откакто разбрах, че бяха роднини — съвсем се вдъхнових да ходя по-често там и да стана важна част от оборота им.

Така се стигна до един ден, когато отидох в края на работното време, поръчах бутилка Chardonnay и я поканих на масата. Тя се изуми от вниманието и сядайки, започна да говори с необичайно настроение:

— Да знаеш, това вино е разкошно.

— Че нали затова съм го поръчал.

— Не само... Ами и затуй, че е правено в родния ми град.

— Но няма си от Поморие?!...

— Естествено.

— Че аз съм от Варна.

— Ама ти сериозно ли?

— Че как иначе?

— Това е прекрасно.

— Ето, виждаш ли — едно море ни е захранило. То ни дава пълното основание да вдигнем тост за нашите сродни души. Наздраве, мадам!

— Наздраве.

— И да знаеш, много добре ти стои къса пола.

— Ей, страшен си на комплиментите.

— Но няма не е истина?...

— Добре, тъй да бъде. А гледам, и ти си издокаран.

— Ами то от жената зависи.

— Тъй значи...

— А дори и да не зависи — от уважение към себе си, — гледам да се обличам като за последно.

— И аз съм така.

— Че как няма да бъдеш? Иначе си губиш женското.

— Ах, вие, мъжете...

— Ами тъй си е.

— А ти сам ли живееш?

— Може да се каже.

— Е, не ти ли е скучно?

— Е, невинаги съм сам.

— Така ли?...

— В името на физиологията понякога се налага.

— Фантастичен си!

И в този миг, използвайки ситуацията, започнах леко да я галя по гърба и щом усетих, че ѝ става все по-хубаво, целунах я по бузата и таман да ѝ кажа, че я каня у нас — изведнъж дойде някакъв тип и направо започна:

— Гледам, сладко я целуваш.

— Моля те, не се бъркай — стресна се тя.

— Що бе, нека ви погледам.

— Казах ти, недей, той ми е редовен клиент.

— Че аз не съм ли ти редовен любовник?

— Стига, моля те — изнерви се тя.

— Вижте какво... — намесих се аз.

— Ти ще мълчиш, защото тази жена е моя!

— Добре, тя е ваша. Но мисля си, че за един мъж по би му отивало да накара жената да го ревнува, а не той нея. Пък камо ли да я следи и вдига скандал на всеослушание като показва физическата си сила — **ОТ ЛИПСАТА НА ДРУГА, ОПРАВДАВАЙКИ СВОЯТА АГРЕСИВНОСТ!**

— Да знаеш, ще те спускам от бой!

— Не, остави го! — извика тя.

— Не, ще го убия!

— Не, умолявам те!... Повече няма да се виждам с него.

— Добре. Затваряй магазина и да си ходим, че ми е писнало от такива хамави...

И тя безропотно се подчини и тръгна с него. Тъй както си вървеше обществото — напук на хамави като мен!

СДЕЛКАТА

Беше хубав слънчев ден. Може би не толкова хубав, колкото на човек му се искаше — но достатъчно хубав, за да накара Асен да излезе на улицата и вървейки бавно, с присъщата му замечтаност, да се отдаде на своите мисли, белязали творческата му натура. И в това блажено състояние неусетно му звънна джиесемът и се оказа, че беше неговият приятел Росен. Който, щом разбра къде се намира, му каза да отиде в най-близкото заведение и да го чака, затуй че щял да дойде до двайсет минути и да говорят по един въпрос... На което Асен се съгласи и в уговореното време другият пристигна, но не сам — а с още някого...

— Здравей! На чудно място си седнал.

— Е, че няма на лошо място да се срещаме я...

— Точно така. Запознай се, това е Миро.

— Приятно ми е, Асен.

— Знаеш ли — дошли сме да поговорим по един деликатен въпрос.

— Деликатен, казваш?!... Е, щом е такъв...

— Ще имаш ли нещо против срещу заплащане той да идва у вас, за да води любовницата си?

— Че нали има хотели.

— Да, но там има камери — намеси се Миро, — не че нямам пари. Пък и моята е високопоставена и всичко трябва да е много скрито. Иначе нали разбираш!...

— Хайде, съгласи се — почна да го навива Росен. — Аз гарантирам за него. И без това те знам, че имаш минимален доход. А с такива пари живееш ли се?

— Прав си. На туй отгоре правих подобрения в апартамента и доста съм я закъсал...

— Ето виждаш ли?

— Да, но колко често ще искаш да идваш? — обърна се Асен към Миро.

— Най-много два пъти седмично, следобед — като ти плащам по двайсет лева на идване.

— Ами, съгласен съм.

— Че как няма да си! — сияеше от възторг Росен.

— А сега какво ще пиеш? — джентълменски запита Миро.

— Ами може една бира — скромно отвърна третият.

— Добре, келнер — дай, моля те, по три бири и за мезе пържени картофи със сирене.

След като се почерпиха добре, Асен продиктува на Миро номера на джиясема си, каза му къде живее и оня плати сметката и си тръгна. Имаше малко дете и жена му го чакаше.

Естествено това беше добре пресметнат ход от страна на Росен. Нали навремето бе помогнал на Асен с намирането на рецензент за първата книга, както и спонсор за втората. И последният сега не можеше да му откаже. Въпреки че му се беше отблагодарил, пускайки го доста време въкъщи — предимно вечер с коя да е мацка, — щото беше разведен.

Но ето че измина един месец и Миро не се обади. И всичко това, когато Асен имаше най-много нужда от пари. Затуй звънна на Росен и същият веднага му каза да не се притеснява, че просто човекът е възпрепятстван, и нищо повече. Така след три дена Миро му се обади, като се аргументира, че трябвало да ходи в провинцията, а там взел, че се сбил с един, и докато се оправя... После веднага си направи заявката да дойде у тях на другия ден в три часа. Никакъв проблем! В уреченото време той звънна долу на домофона:

— Здравей, аз съм.

— Добре, отварям.

— Но виж какво — понеже жената не иска да я виждаш, моля те, притвори леко вратата и се качи на горния етаж, пък като свършим, ще ти звънна.

— Както искаш.

За около два часа двамата любовници, имащи върховна наслада от взаимните си ласки, които се услаждаха и от това, че се вършеха през работно време, и още повече от това, че апартаментът бе на удобно място — успешно приключиха. И Миро се обади по джиясема, че вече си е тръгнал.

Разбира се, Асен моментално влезе вкъщи, за да види обстановката. Нали не познаваше този човек — искаше да се убеди, че всичко е наред. Затова бързо огледа стаите и виждайки оставените пари, както и кърпите и чаршафите, които бе донесъл оня — напълно се успокои.

И така, в продължение на половин година, два пъти месечно Миро посещаваше с неувяхваща тръпка любовното си гнездо, идвайки със служебната си Mazda. Като понякога носеше голяма чанта с подаръци за изгората си. Иначе как да издържи на семейния живот, ако тази му връзка не вървеше? Никак не върви!

Обаче на Асен въпреки този му доход парите все не му стигаха. Щом, колкото и да пишеше по редакциите, хонорарът беше малък. Затова се нави да участва в едно телевизионно предаване като публика. А по-нататък можеше и с нещо по-специално. Бяха го харесали като визия. И много развълнуван от това ново преживяване, той започна да се настройва за него, когато Миро му звънна:

— Здравей, как си?

— Ами що-годе бивам.

— А ще мога ли да дойда утре в два часа?

— Не, няма да може... Утре и вдругиден съм зает.

— Но това е неочаквано за мен?...

— Ами ангажиран съм в една телевизия.

— Че аз нямам нищо против. Ти пак си ходи, но просто ми дай ключовете.

— Не, ключове не давам.

— Е, щом е тъй, ще се обадя на Росен, за да му кажа как пречиш на извънбрачната ми връзка.

— Ами обади му се, но такава е ситуацията.

— Добре, помисли си... Сега няма да те юркам, но утре рано пак ще се обадя.

— Твоя работа.

И в този момент Асен се стъписа. Не очакваше такъв отговор. Но убеден в правотата си, той запази хладнокръвие и щом прочете молитвата си до Бога, която му беше неразделна в живота, започна да се разсейва с друго и късно вечерта заспа.

На сутринта тъкмо се беше събудил, и Миро не можеше да не звънна:

— Добро утро.

— Ами добро да е.

— Искам да ти се извиня за вчера, наистина прекалих.

— Няма нищо.

— Готов съм да дойда с бутилката и да се договорим да ти плащам повече.

— Не, няма смисъл! Амбициите ми са в телевизията, пък и добре ще ми плащат. Но няма страшно — другата седмица съм свободен и ще бъдеш на ход... И така ще гледаме да се нагаждаме.

— Ами добре тогава.

Естествено това беше компромисният вариант. Иначе в този абсурден свят човек не бъде ли комбинативен, как би се съхранил като сексуално или духовно его? Ами никак!

По този начин, карайки двамата месец и нещо — неочаквано Миро в своето поредно идване стоя повече, отколкото го правеше. Някъде около четири часа. Асен докрай се притесни и към осем вечерта му се обади. Оня веднага му се извини, че просто бе забравил да му звънне, но иначе всичко било наред. Но Асен си беше Асен и бързо искаше да се убеди в това и влезе скорострелно в дома си. Там, оглеждайки стаите, той отключи и своята, която винаги заключваше. А в нея бяха най-силните му неща, писани на машина преди години. И той бе особено чувствителен по отношение на тях. За да види с неописуем ужас, че торбата с творенията му стоеше отворена на леглото. Хрумна му най-жестоката мисъл — *че този човек е бил вътре и ги е гледал и че дори е ходил да ги преснеме, за да ги издаде от свое име.* Явно разсъдъкът на Асен този път му изневери. Беше много мнителен. Но за щастие съдбата в този миг му помогна, когато го озари спасителната мисъл — *че малко преди да дойде Миро у тях, той коригираше нещата си в леглото. И просто от разсеяност бе забравил да ги прибере в шкафа до него, където винаги стояха.* Иначе беше абсолютно невъзможно Миро да бъде толкова тъп — ако действително бе отворил вратата и ги бе намерил в шкафа и щом си свърши работата, после да не ги върне на мястото им и да остави следи. Нещо, което не се връзваше с интереса му. Въпреки това Асен не можа да се успокои затуй, че го връхлетя и другата опасна мисъл — *че компютърът му е в хола и там са записани последните му седем разказа. И ако този човек ги е чел?* Изобщо изпадна в една голяма

депресия. Затова бързо излезе навън, за да се поразходи малко и да му олекне.

Но минавайки покрай едно кафене, случайно видя Росен и Миро със семейството му да се черпят. Стана му неловко да ги подмине и естествено се спря, погледна Миро в очите и непринудено му каза:

— Здравей, как е настроението?

За миг оня, обръщайки се към Росен с пълно пренебрежение, изрече:

— Абе този добре ли е?!...

Асен моментално осъзна, че бе неудобен, и автоматично продължи по пътя си. Това съвсем разпали депресията му. За да се срещне с Росен на другия ден и веднага да започне:

— Какъв беше този номер снощи?

— Ами това беше конспирация.

— Конспирация, казваш?...

— Ами да — просто театър за пред жена му.

— Но аз съм дълбоко обиден.

— Хайде, не го вземай навътре.

— Не, не мога да се примиря.

— Но, моля те!...

— Това е положението! И ти какъв приятел си с него?

— Ами помагал ми е в някои работи...

— Че да не си зависим от него?

— Не, не съм.

— Щото все гледаш да му угодиш. Какъвто е дебеловрат и набит, сигурно е от криминалния контингент.

— Е, не е баш така...

— Не си честен! И да знаеш, един ден той и тебе ще прецака.

— Не, няма да стане.

— Но той изобщо не е от нашата среда. Пък и такъв като него, чиято съвест заговори, знаещ ме като пряк свидетел на изневярата му — логично бе, че най-малко искаше да седна на масата и да се запозная с жена му. Защото нямаше да има моралната сила да издържи на подобно изкушение. ЩОМ САМИЯТ ТОЙ НЯМА НИЩО ОБЩО С МОРАЛА, ЗА ДА ЖИВЕЕ С ЧУВСТВОТО, ЧЕ Е НЯКОЙ В ИМЕТО НА ЕГОИЗМА СИ — КАТО АЛИБИ ЗА СВОЯТА БЕЗНАКАЗАНОСТ!

— Ама ти съвсем се изнерви.

— Че как няма?...

— Ами успокой се вече.

— Че как да стане? След като от тази сделка само аз съм губещият. Затуй, че ми дава едни мижави пари, ставайки му съучастник в изневярата. А Бог няма да ми прости. Затова този човек повече не го искам въкъщи. Но му кажи, че съм ангажиран на още две места в телевизията и всеки ден ще бъда зает, и просто не мога...

— Добре, ще му кажа.

— Тогава всичко хубаво.

Но на двайсетия ден Миро отново му се обади. И Асен, ядосан от това, че Росен не му е казал, бе принуден да му обясни спокойно официалната си причина. Но въпреки това Миро не се примири и поиска отново да се видят, за да измислят някакъв спасителен изход. **ЗАТУЙ, ЧЕ БЕШЕ ОБСЕБЕН КАТО НЯКОЯ РАЗГОНЕНА КУЧКА С МИСЪЛТА ЗА НАГОНА СИ. НО УВИ!...**

СОЛИДАРНОСТ

Петър беше на снимки като статист в един филм. Взе си хонорара и се запъти към спирката особено щастлив. И как няма да бъде? Щом в този живот, чиято универсална ценност са парите, не почнеш ли да се вреш къде ли не — и да работиш какво да е, — за да изкараш едни пари, па макар и нищожни — нищо не си направил!

Ето че автобусът дойде и той бързо се качи, както винаги най-отзад. Там, за негова радост, се озова до една интересна жена. По нея очите му така заиграха, разпалвайки фантазията му, че да не може да види една друга, която изневиделица дойде при него и с особен тон му каза:

— Вашият билет, моля.

— Ами нямам билет.

— А защо нямате?

— Защото се качих в последния момент и нямах време да си купя.

— А тогава защо не взехте от шофьора?

— Че нали трябваше малко да си почина, що бягане беше, докато хвана автобуса.

— Играта свърши, момче!... Плащай си глобата и толкова.

— Но чакайте, каква глоба?...

— Ами такава — плащаш десет лева, давам ти документ и всеки си върви по пътя!

— Не, няма да платя.

— Ще платиш!

— Не, няма...

Обаче след малко автобусът спря на поредната спирка. И очаквайки вратата да се отвори, Петър бе решил да скочи веднага, разчитайки на бързите си крака. Но за лош късмет тя изобщо не се отвори. Явно шофьорът бе отгатнал намеренията му. Но потърпевшият запази учудващо самообладание. Независимо че в същия момент дойде на помощ и втора контрола. И двете импулсирани в един глас (сякаш

една майка ги беше раждала) започнаха да му втълпяват, че трябва да прояви поне малко съвест и да заплати исканата сума. На което той не издържа и светкавично отвърна:

— И вие ми говорите за съвест!...

— Че как иначе?

— Вие, блюстителите на закона!...

— Абе ти нас за подигравка ли ни имаш?

— Ами сигурно!... А ако имахте нужната съвест, щяхте да проверите всички в автобуса.

— Но как смееш?... Кого не сме проверили? Ти май нещо не си наред.

— Как кого? Ами онези мургавите?...

— Че разбира се, и тях. Никой не може да ни убегне.

— А, така ли? Тогава искам лично да проверя.

— Че кой си ти да ги проверяваш?

И в тази секунда Петър се напъна докрай между двете контроли. Но макар че здраво се държаха — без малко щеше да мине, — когато неочаквано изкънтя гласът на един полицаи, чийто внушителен вид говореше много повече от него.

— Гражданино, платете си веднага глобата! Иначе, отидем ли в участъка, ще последва и друго наказание.

— Значи искате да ви стана изкупителна жертва, прикривайки коварството на тези двете.

— Без повече приказки, ясно ли ти е?!... Твоята функция е да мълчиш и да си платиш, за да не ти сложа белезниците и да станеш за резил на всички.

— Добре, ще си платя. Щом и вие се намесвате. Но трябва да знаете, че аз пътувам без билет не че нямам пари. Напротив! Ето вижте колко имам!... Ала го правя нарочно от чувство на отвращение, затуй че много пъти съм виждал как всички контроли умишлено подминават подобни хора, за да проверяват стриктно останалите, а нередовните да глобяват безмилостно. Щом се налага да бъдем къде ли не? — **НАЙ-ПОТЪРПЕВШИЯТ ЕТНОС НА СОБСТВЕНА ЗЕМЯ!**

— Но това е безумие!

— Ако беше безумие, такъв като мен щеше ли да има толкова последователи във всеки автобус? Никога!

* * *

След три дена Петър намери на улицата пет лева. А след още четири невероятните трийсет лева!

И в този жест на възмездие той ясно осъзна, че и самият Бог бе солидарен с него — в цялата му правота на нередовен пътник.

АЛТЕРНАТИВАТА

Боян се върна от почивката вкъщи. И както винаги правеше, идвайки от друг климат, се преоблече и тръгна да се поразходи до Витоша. Изобщо разходката за него имаше важно място в битието му. От това, че тя му въздействаше тъй на самочувствието, без което той едва ли можеше да бъде на „ти“ със себе си. Но този път за беда, както се наслаждаваше на обиколката си, неочаквано получи остра болка в коляното. И всичкото му настроение отиде по дяволите! Не можеше да повярва. Той, който си гледаше до педантичност здравето и от когото се учеха тези около него, и да се случи такова нещо, бе просто ирония — или по-скоро гавра на съдбата! От нея отърване нямаше. Толкова тежко го изживя, сякаш бяха посегнали на имота му, или най-малкото на изгората му. Но станалото — станало. След като запази самообладание, виждайки, че куца и не може повече да върви, той седна за малко на една пейка. А после, за да не мъчи повече коляното, взе едно такси и за десет минути се прибра у дома си.

Естествено на другия ден той отиде при своя фитотерапевт, който, като видя болното място, веднага му каза, че е претоварил ставата си. Щото с годините започвали да се износват и ставали уязвими. От това Боян наистина се панира. Че той беше вървял не повече от трийсет минути, и да стане такова нещо. Да, но другото, за което се сети, е, че той отдавна тренираше с едни и същи гири, които никак не бяха леки. А упражненията за бицепсите ги правеше винаги прав и напрежението върху ставите се е трупало, трупало — докато най-после е избило. Пък и липсата на въртеливи упражнения за тях, балансиращи ставната течност — де факто е улеснила болката. И той съвсем се шокира. Така докторът му даде хапчета и сироп със заръката да почне упражненията. Сетне си тръгна обнадежден.

Наистина след дваждсетия ден коляното му се подобри. Ала все още чувстваше болка и скованост на ставата. Особено като слизаше по стълбите. Това го дразнеше. Но още повече го притесняваше фактът — какво точно му имаше? Тъй като не беше правил снимка, а при нея

всичко щеше да се види. Затова, воден от своето неповторимо аз по отношение на здравето, той реши да отиде при личната си лекарка.

— Добър ден. Отдавна не съм идвал.

— Да, спомням си за теб. И доколкото знам, не беше си плащал осигуровките.

— Да, но ме принудиха да ги платя със сто и петдесет лева лихва.

— Че как няма да платиш? Нали здравната реформа затова е създадена, за да наложи максимален ред и санкции на всеки, който иска да дезертира от нея.

— Добре. Да не спорим.

— А сега какъв е проблемът?

— Ами от три седмици имам болки в колянната става.

— Че да не си ходил по чукарите?

— Не, не съм.

— Или да е някоя стара травма от футбол.

— Че аз от малък не играя. И затова искам да ми дадете направление за рентген.

— Добре, ще ти дам — но днес не искам да ми носиш снимката, тъй като съм с малко дете и трябва да си ходя у нас.

— Но аз ще се върна до един час.

— Не, не мога. След малко излизам.

— Ами както кажете.

— Довиждане.

Той бързо направи необходимото и на другия ден беше отново при нея.

— Добър ден.

— А, здравей. Дай да видя диагнозата.

— Заповядайте.

— Ами тъй като гледам, имаш шипове.

— И как е станало?

— Че на твоята възраст е напълно нормално.

— О, Боже!... Майка ми ги имаше много по-късно.

— Е, при всеки човек е различно.

— И как се лекуват?

— Ами никак. Нито се пият, нито се режат. Носиш си ги и толкова.

— Но как така? Аз преди три седмици куцах и едвам ходех. И когато отидох при един фитотерапевт, сега съм далеч по-добре.

— Само така си мислиш. Защо изобщо ходиш при такива хора. Те са шарлатани. Гледат само да ти вземат парите, мислейки, че са нещо голямо, оспорвайки нас. Понеже ние сме истинските лекари и не е далеч времето, когато тези хора ще бъдат обявени извън закона.

— Защото са по-добрата алтернатива, затова ли?

— Но как смееш?!...

— Ами тъй!... Щом вашата химиотерапия е така създадена — **ЧЕ ХЕМ ДА ЛЕКУВА ЕДНО, ПЪК ХЕМ ДА УВРЕЖДА МНОГО ПОВЕЧЕ ДРУГО, И ДА СТРУВА ВСЕ ПО-СКЪПО, ЗА ДА БЪДАТ ХОРАТА КОЛКОТО БЕДНИ, ТОЛКОВА И БОЛНИ. ИНАЧЕ КАК ЩЕ БЪДЕМ ХОРА?**

— Но това е лудост! Дължиш ми два лева такса и повече не съм ти лекар.

— Разбира се, и още как.

* * *

Още вечерта Боян се свърза със своя фитотерапевт и му каза диагнозата си. Който го насърчи да продължи с хапчетата, както и да слага листа от зеле, пристегнати с бинт върху коляното.

Така след две седмици той напълно се оправя, въпреки че от време на време имаше леки бодежи, които бяха толкова незначителни, че спрямо състоянието му отпреди месец сравнението бе просто смешно.

ВСИЧКО СЕ ВРЪЩА

Към два часа следобед, нагорещен от слънцето, тръгнах по морския пясък до най-близкото плажно барче, за да изпия една бира за разхлаждане. Макар че не бях много по нея, в този ден си я позволих. Дали защото исках да се отпусна, без да мисля за нищо, или от естествена нужда — и до ден-днешен не помня. Пък и защо ли да помня? Толкова други неща помня. Ако и това запомня — току-виж съм изместил компютъра. Така че с присъщото си самочувствие на човек, роден край морето, обърнах набързо една голяма бутилка. И замайването не закъсня. Сетне в това приспивно състояние, връщайки се обратно по морския пясък, се бе събудил не кой да е — а самата зла съдба, затуй че ме захапа изневиделица отзад под бута едно черно куче. Много се стреснах! Но това „много“ се изчерпваше не толкова от самата физическа болка, а колкото от парадокса, че бях ухапан от едно нищо и никакво си куче. Аз, който през целия си живот съм се пазил от питбули и добермани — и заради туй винаги съм носил спрей, — именно в този ден най-неочаквано да бъда унижен от този най-малък представител на кучешкия род. Не, аз това не можех да си го простя! Щом бях нападнат и в гръб — както го правят най-дребните хора, за да избият комплекса на своята нищожност!

Разбира се, в този сублимен момент стопанката на кучето веднага ме успокои, че то не е бясно — макар че все повече лаеше около мен, — сякаш, като си е вършило мъжката работа с някоя кучка, аз съм го секнал, за да си изкара яда на мен. Кучешка логика! И може би щях да остана до късно на плажа, ако един младеж не ми каза да отида веднага на лекар. Щото знае ли човек?... Естествено нямаше да се съглася, ако не беше ми се случило за първи път. На туй отгоре Варна бе на петнайсет километра и беше неделя. Така, твърдо решен, тръгнах към дрехите си, когато на разминаване ме заговори една жена, съчувствайки ми за случката, и ми стана приятно.

После бързо се облякох и хванах първия автобус за града. И директно се озовах в спешния кабинет. А той затова беше спешен — за да чакам един час и с биене на инжекция против тетанус да ми кажат,

че чак на другия ден мога да отида в противобесен център. Сякаш в неделя не можеш да бъдеш ухапан. Но както и да е... Така и отидох.

Обаче лекарката, като ми видя раната колко е плитка — буквално се изсмя! Щом е трябвало да бъде далеч по-дълбока, за да може вирусът на бяс със слюнката да влезе в кръвта и да ми бият ваксина. Нещо, което съвсем не знаех, оправдавайки идването си в кабинета.

На следващия ден бях отново на плажа. Там, малко преди да стигна на обичайното си място, отново ме заговори същата жена относно състоянието ми. За което я успокоих. Но това от нейна страна си беше по-скоро повод, за да ме покани да седна до нея. Неволно се съгласих, събличайки се бързо. Двамата бяхме чисто голи. Нали плажът беше такъв. И започнахме да си говорим свойски. Интересното бе, че вече пет години на този плаж често се виждахме, но просто е нямало повод да се запознаем. Както не един път се случва. Пък и тази жена имаше стегнато тяло, беше интелигентна, говореше премерено и с явно самочувствие най-много от това, че живееше на петстотин метра от плажа във вила — целогодишно. И на всичкото отгоре сама. Факт, с който целеше да ме предразположи още повече към нея. Също и с това, че имайки жестокия спомен от мъжа си, с чиято кръвна група е била тъй несъвместима, че да умрат и трите ѝ деца при раждане — да погледне окончателно на мен, не съвсем на човек, с когото може да има брак, а най-вече на човек, можейки да ѝ свърши онази работа... Онази деликатна и не за кого да е работа, караща повечето незадоволени жени как ли не да дерзаят, за да си я заслужат като един вид компенсация, задето съдбата ги е оцетила, непопадащи в полезрението на мъжката похот. Затова се бе спряла на такъв като мен, който я устройваше. А какво по-хубаво от това за една жена, да се почувства, че е жена? Нищо, разбира се!

Така легнали на плажа, започнахме да се къпем все по-често. Слънцето бе тъй силно, че дори и под чадъра не се понасяше. И тъй като мина вече пет часа, решихме да си ходим, като ѝ предложих да прием кафе в едно бистро на излизане от плажа. На което тя кимна одобрително.

Сетне след кафето, тя се трогна от жеста ми и реши да се реваншира с покана да отида у тях на чаша фреш от портокал — толкова нужен за тонизирането ни. Естествено бях съгласен.

А вилата ѝ беше на един кат и добре подредена. Доста голяма за сама жена. Седнахме на двора под сянката. Тишината беше изумителна. След малко погълнах напитката и постепенно започнах да я усещам как чакаше върховния миг да започна своя акт на прелъстяване — когато, питайки я на колко е години, след като знаеше моите, тя направо ме шокира! Но не толкова от това, че бръчките по лицето ѝ издаваха години далеч повече от тези, за които се представи, гледащ на нея по-скоро на събеседник, вместо на любовница — а колкото от това, че мигът, в който ме излъга, силно ми напомни за мига, в който съм лъгал доста жени, за да ги обладая — гледащи на мен като на компаньон. Наистина буквално се шокирах! КАК ВСИЧКО В ТОЗИ СВЯТ СЕ ВРЪЩА ПО СИЛАТА НА ЕДИН УНИВЕРСАЛЕН ЗАКОН ЗА РАВНОВЕСИЕТО НА НЕЩАТА, КОЙТО ЕДИН ДЕН ЩЕ УДАРИ И ПО САМОТО НЕНАКАЗАНО ЗЛО, ЗА НАЗИДАНИЕ НА ЧОВЕШКАТА УПРАВА.

* * *

Запазих самообладание и под предлог, че бях изтощен от плажа и че имам неотложна работа, не след дълго си тръгнах. А след два дни и обратно за София.

СЪУЧЕНИКЪТ

Разхождайки се обичайно в квартала, близо до този, където живеех, за нормален човек като мен, чийто живот спрямо общоприетия едва ли можеше да бъде нормален, неусетно срещнах един съученик от прогимназията:

— Здравей, това ти ли си?

— Ами аз съм. И съм в София вече две години.

— Значи сходна съдба. Аз съм тук вече шест години.

— Зная за теб. Беше ми казал някой...

— Че кой ще е той?

— Ами правихме събиране съучениците миналата година, а ти така и не дойде.

— Че аз не съм знаел. Пък и да знаех. Аз не съм по събиранията.

— Е, що така? Беше толкова хубаво.

— Ами как да ти кажа?... Аз по стари пътища не се връщам, щом съм си хванал пътя.

— А нима ние не сме?...

— Е, хванали сте го, но аз така съм решил със себе си.

— Ей, голям дявол си!

— Че то, аз ако съм дявол, не знам тогава какво би очаквал от истинския дявол? Че и на демоните покрай него.

— Ей, забавен си наистина.

— Така стоят нещата.

— А ти къде живееш?

— На шестстотин метра съм отук в един апартамент. Купен от баща ми.

— Пък аз съм на сто метра по-нагоре в една нова кооперация.

— О, Боже! Че ти си на царско място в най-елитния квартал.

— Е, че няма да се излагам, я!... Нали бизнес въртя.

— Правилно! Бизнесът затова е бизнес, за да може човек максимално да се възползва от облагите му. Иначе как да се вмести в този най-материален свят от световите? Невъзможно е!

— Ей, много си афористичен.

— Ами такава ми е натурата. Нали знаеш, че пиша.

— Да, знам. А колко книги си издал?

— Досега две. Ако искаш, мога да ти ги подаря.

— Добре, ето ти визитката ми и се обади тези дни, а сега ме извини, че трябва да тръгвам. Имам важна сделка.

— Разбира се. И успех в начинанието.

Тъй след седмица му звъннах и се срещнахме в едно кафене на неговата улица, воден от ръководната мисъл, че за един творец е много важно да го знаят повече хора, оправдавайки творческите си мъки.

— Как е положението?

— Ами бива. Ето заповядай, книгите, с посвещение са.

— Благодаря. А сега да изпием по един Starogramen.

— Нямам нищо против.

— Добре, отивам на барплота и се връщам.

— Няма проблем.

И казвайки това, веднага си помислих, че ако и в другите човешки работи имаше съгласие, досега щяхме да решим общите си проблеми, а не да затъваме в тях.

После той се върна от бара и сядайки до мен, наля пивото в чаши, за да се почерпим като добри съученици.

— И какво точно пишеш?

— Кратки и лаконични работи с поука.

— Наистина, като ти гледам нещата — нестандартен стил имаш.

— Ами сега е времето на постмодернизма.

— Да, ама аз не чета.

— Е, дано моите книги те накарат.

— Пламнала ми е главата от работа, но все нещо ще прочета.

— Ще се радвам за теб.

— А ти ходиш ли често във Варна?

— Само януари и август.

— И защо толкова рядко?

— Ами нямам друга възможност, пък и Варна ми действа потискащо.

— О, Боже! За мен тя е рай, без който не мога. Затуй в месеца поне един път си ходя.

— Е, всеки е различно устроен за този свят. За да го има още като свят. Въпреки че с възхода на техниката все повече еднакви.

— Но това е пресилено!... Нали, като почнеш да печелиш добре, неминуемо започваш да живееш в друга орбита, различна от тази на тълпата.

— Да, но аз го казвам за бездуховността ни.

— Ами какво да се прави — времето е такова.

— Аз знам какво да се прави, но нямам тази сила и власт.

— Разсмиваш ме наистина... А сега ме извини. Като си гледам часовника, време е да ставам. В офиса ме чакат. Пък по-нататък ще се видим.

— Щом е тъй, всичко хубаво.

— И аз на теб.

Така измина една година и започнах да се подготвям за издаването на новата ми книга. Какъвто и да ставаше животът, орисан ли съм за творчество, моят смисъл можеше да бъде само един — пък и на най-висока цена! Която започнах да плащам с многобройните откази на фирми и фондации да ми финансират книгата. И в този труден момент естествено се сетих за моя съученик, търсейки го у тях по телефона:

— Добър вечер, как си?

— Кой се обажда?

— Този, който ти подари книгите.

— А, ти ли си?... Къде се изгуби? Не се обаждаш.

— Ами тук съм. Не съм ходил никъде. Но те търся с молбата за едно спонсорство. Книга ще издавам.

— Колко пари ти трябва?

— Поне петстотин лева.

— Добре, тия дни ще получа един кредит и ще видя какво мога да направя. Така че ми звъни след пет дена.

— Благодаря ти много. С тебе неслучайно се срещнахме. Нали и ти си човек на изкуството.

— Да, ама аз рядко свиря вече на китара.

— Няма значение. Генът е важен.

— Добре, разбрахме се. Дочуване.

— Всичко добро.

В уречения ден му се обадох и казвайки ми да се срещнем в едно от любимите му заведения, на минутата отидох с голямо настроение. А беше надвечер; топъл майски ден, удобен както за делови, така и за любовни срещи, за да се почувства човек, че наистина е човек.

— Здравей, какво правиш?

— Под пълна пара съм с тази книга.

— И аз съм така в офиса. Ново оборудване слагам. И по цял ден съм по магазини и складове. Но поне знам, че правя нещо за себе си.

— То така е, в тези времена бизнес да въртиш. Да не си като мен...

— Е, що се получи така с теб? Нали баща ти имаше фирма.

— Имаше, но фирмата фалира. Пък и по-добре — иначе нищо нямаше да напиша, работейки в нея. А ти нали завърши консерватория, но не продължи с музиката...

— Ами такава ми е съдбата.

— Ето виждаш ли, как на всеки му е отреден пътят? И няма нищо случайно.

— Естествено.

В това време сервитьорката дойде и той поръча наливен Tuborg и задушени картофи с копър. После бяха сервирани с такова внимание, с което обикновено се удостояват силните на деня. А по щастлива случайност и моя милост.

— Ти май си по бирата.

— Да, знаеш, обожавам я. По пет-шест пия на ден и пак не ми стигат.

— Пък аз се въздържам много да пия. Прекалено се пълней от нея.

— Абе пълней се... Знам, че бях слаб преди години. Но по цял ден работя като вол и вечер, ако не отида да хапна и пийна, тогава защо съм аз? И щом печеля, значи парите трябва да се харчат. После, като умра, друг ли да ги харчи?... Наздраве за хубавата бира!

— Наздраве!

— И дай да я свършим, че още ще поръчам.

— Но аз не искам.

— Ти като не щеш, аз ще ги изпия. Сервитьорке, донеси пак две бири и картофи.

— Дадено — отвърна тя.

— Гледам, и цигарите пушиш една след друга.
— Че аз пуша по две кутии на ден.
— О, Боже! Не те ли е страх от рак?
— Бе какъв ти рак? Чърчил цял живот е пушил пури и е живял деветдесет години, че аз ли ще хвана?
— Да, но при тях пушекът не се гълта и се тровиш по-малко.
— Вярно е, но в пурата никотинът е много повече и това компенсира, и пак се тровиш и можеш да получиш рак на устната лигавица. А щом Чърчил не го е хванал, защо и аз да не съм същият?
— Да, но тогава околната среда е била много по-чиста и хората са били далеч по-здрави.
— Че аз да не съм болен?
— Е, не си... но по отношение на пушенето човек не може без мярка.
— Не искам да ме поучаваш! Свикнал съм с него и тъй ще бъде.
— Добре, добре...
— Заповядайте новата поръчка — каза в този момент сервитьорката.
— Благодаря ви! И да прием за бизнеса, който все повече се интернационализира.
— Да, но това ще бъде за сметка на всичко българско.
— Ами глобализацията е такава.
— И това е много несправедливо, като знам, че сме един от най-древните народи с голям интелект...
— Ти все си по големите приказки. Къде е този интелект, щом нямаме Нобелов лауреат?
— Ами нямаме, защото тези, които определят подобни награди, винаги имат едно наум спрямо българите.
— Глупости говориш.
— Не са глупости. Ето ти прост пример: защо Радичков няма Нобелова награда? Да не би чуждите писатели да са по-талантливи?
— Боже господи, с туй неговото „Ние, вработените“ той никога не може да вземе този приз.
— Напротив! Той има много други книги, които са стойностни — понеже е магьосник на словото и като народен писател е истински ценен.

— Да знаеш, ако беше друг на мое място, не знам какво щеше да стане с теб?!...

— Добре, да не спорим повече. Няма смисъл да се тормозим.

В този миг той искаше да поръча още един Tuborg, но тъй като заведението по изключение затваряше, трябваше да тръгнем.

Сетне го изпратих до входа на жилището му и повдигнах въпроса за моето спонсорство. И той веднага ми отказа, нямайки излишни пари. В което се криеше и самата причина: че същият, компенсирайки липсата си на талант в изкуството с този в бизнеса — въпреки парите си, имаше достатъчен повод да събуди завистта си към мен. ЗА ДА СЕ РАЗПАЛИ СЪВСЕМ ОТ ВРОДЕНАТА МИ ГОРДОСТ ДА ОТСТОЯВАМ СЕБЕ СИ И ДОРИ КОГАТО БЯХ ЗАВИСИМ ОТ НЕГО.

* * *

Въпреки всичко след месец книгата ми излезе. С половината пари от майка ми и с тези, които имах за черни дни. Няма как — изкуството не може без жертви.

НЕНОРМАЛНИКЪТ

Димчо така добре си стоеше замечтано на плажа, без да види откъде се появиха черни облаци и задуха силен вятър, и почна да гърми и вали — което съвсем наруши спокойствието му. Но природата затова е всесилна, за да внушава респект. И със своите аномалии тъй да обърква хората, че същите, колкото и опити да правят да я овладеят с мисълта, че са над нея — винаги да си остават само с бляновете си.

Нали Димчо си беше редови, за миг се примири със ситуацията. Сетне се облече на бърз ход и тръгна с другите от плажа. Гледаше къде по-скоро да се скрие от дъжда и стигна до най-близкото заведение. А там човек до човек. Ала туй никак не го отчая. Щом дори и да бяха човек върху човек, той пак щеше да влезе и да остане. Както и направи. Обаче след половин час нещата се преобърнаха — дъждът спря и слънцето пекна. Чудна работа! Това можеше да го направи само природата. Кое то беше добре дошло за Димчо по-скоро да изсъхне. После с песничката продължи по пътя за вкъщи, когато, искайки да си сложи тъмните очила, неусетно разбра, че тях просто ги няма. Направо беше потресен! В този живот какво ли не бе губил? Само дето не беше изгубил главата си. А сега да вземе да загуби и очилата си! И то на този плаж, където никога нищо не бе губил. Истинска магия! Това го накара бързо да се върне по обратния път до мястото, където бе лежал на плажа. Но уви!... Ни очила, ни подобие на очила. А му стояха толкова хубаво. Както ги бе носил три години, можеше да ги носи поне още толкова, за радост на женските погледи. Явно съдбата му изигра лоша шега. Но погледнато философски, не беше чак толкова лоша, щом някои хора бяха изгубили смисъла си, а други живота си. Значи по-скоро той трябваше да ѝ благодари и цветя да ѝ поднесе — пък и колкото да му беше гадно!

Ала ето че същият се зареди с нова енергия и оптимизъм, сякаш нищо не се е случило, на идващия ден бе отново на плажа. И като седна на друго място — за секунди остана поразен, — видя човек недалеч от себе си с неговите очила на лицето му. Буквално не можеше

да повярва! Явно съдбата го бе взела на мушка и тъй го погъделичка по нервите, че този път не издържаха:

— Но господине, това са моите очила!

— Как така вашите?...

— Ами така, моите!

— Че щом са на лицето ми, как да бъдат ваши?

— Точно щото са там, това ги прави не по-малко мои.

— Че то по тази логика всеки може да дойде и да каже, че това са неговите очила.

— Напротив, не може! Защото аз ви говоря от чистотата на моята съвест...

— Че как да разбере, че е чиста?

— Ами тъй като ме гледате, не ви ли изглеждам на честен?

— Външният вид много лъже.

— Но господине, престанете с вашето упорство и ми дайте очилата.

— Не, това няма да стане.

— Вижте какво...

— Не ми викайте, а просто докажете, че са ваши.

— Е, как да го докажа?... Истината е, че вчера, като съм бързал да се облека заради дъжда, те са паднали от джоба на ризата ми и вие след мен сте ги взели.

— Това не е доказателство. Да сте ме зърнали вчера на плажа?...

— Е, не съм...

— Ето виждате ли?

— Да, но аз може да съм ви видял, без да съм ви запомнил. Кой знае къде сте били между хората.

— Тезата ви е напълно неиздържана.

— Но господине, стига сте правили театър! Дайте ми очилата, и толкова.

— Не, няма да ги дам.

— Вие какво искате, да се бием ли?...

— А опитай де!... Най-много да платя на някой да те размаже.

— Или пък да извикам полиция.

— А извикай де!... Най-много да им платя и да съжаляваш, че си ме срещнал.

— Но моля ви от дъното на душата си, дайте ми най-после тези очила и да приключим.

— Не, няма да ги дам.

— За Бога, дайте ги!...

— Не, няма да ги дам.

— За последен път ви моля, дайте ги!...

— Е, добре, вземи ги, твои са и повече не ми досаждай.

— О, Боже!... Какъв свещен момент!... Най-после човек отгоре да си признае вината и да си коригира постъпката. КОЕТО КАТО БЕЗПРЕЦЕДЕНТЕН СЛУЧАЙ ЗА ТОЗИ СВЯТ ТЪЙ МЕ РАЗВЪЛНУВА, че на вас, господине, наистина да ви простя и да ви подаря очилата. Ето, заповядайте.

— О, Господи!... Колко е пълен животът с ненормални хора!

ИНЦИДЕНТЪТ

Интересно момче беше Рашко. Имаше свой начин на живот. Без да робува на какви да е предразсъдъци. Дали защото беше чел доста книги, или пък му бе заложено в гена — никой не знаеше. Но едно бе сигурно: че той коренно се отличаваше от всички в квартала — без, разбира се, да се смятат някои известни артисти, които бяха не по-малко чудати — но тяхното идваше повече от професията им. А това неминуемо правеше Рашко далеч по-естествен в различието си, което най-много личеше, ходейки редовно по кафенетата. Често ги посещаваше сам. И приятно облечен, с влизането си неизменно палеше обичайната си цигара и с неизбежната си усмивка започваше да флиртува — я с някоя жена сама на маса, я с някоя сервитьорка, я с някоя барманка. Естествено, ако бяха красиви. Правеше го с такава духовитост, че хората от съседните маси почти винаги съдеха за него като за някой от друг свят и често не искаха да си тръгнат заради самото шоу. Щом красивите жени тъй разпалваха остроумието му, че същият сам да не си повярва неведнъж — това той ли е или не? Но в интерес на истината, имаше и такива случаи, когато директно го режеха. Това бяха предимно комплексирани жени, които незнайно защо не беше преценил.

Но ето че веднъж Рашко беше отишъл в едно ново заведение, чийто персонал едва ли можеше да не го види като клиент. А там като добри стопани разчитаха най-вече на клиентелата. Тази многоуважаема клиентела, без която не би процъфтяла и коя да е търговия — въпреки че от нас като клиенти на този свят той все по-малко цъфти.

Рашко си поръча натурален сок и седна на една маса в ъгъла. Нежната музика тъй разпали въображението му, че се разсея за миг и не видя кога влезе една жена и щом си взе кафе от барманката, отиде при него и го попита дали е свободно. На което каза да. И после цялото му самочувствие отиде на вятъра. Истинско безумие! Толкова неща отиваха на вятъра, а сега и неговото самочувствие. Да се чудиш просто! А точно туй да се случи с него. Беше нечувано! Но все пак,

логически воден от своята подозрителност, той не можеше да не осъзнае факта, че щом съседната маса бе свободна, а тази жена дойде при него — значи имаше умисъл. Пък и тя беше неземно хубава. Също като тези от Playboy. И спокойно можеше да бъде метреса на някой наркобос или банкер, но не и да дойде тук и да седне на масата му. Но именно, че бе дошла, това го жегна моментално по мозъка, за да го разтърси съвсем от по-страшната мисъл, *че може да е член на някоя банда. И разбрала отнякъде, че живее сам в центъра, да иска да го прелъсти. После в дома му, викайки хората си, да го ограбят или изнудят. Както имаше много случаи. А такива жени бяха майсторки на това. Щом и в разузнаването ги вербуваха за подобни мисии...*

Но въпреки туй черногледство, изглежда, подбудено от тъмните сили, Рашко запази дух и постепенно заприлича на себе си. Реши да опита закачка, не издържайки на изкушението на тази жена, която имаше магичен сексапил. Напълно равностоеен на уханието на парфюма си. Ала тъкмо Рашко да изрече началната си фраза... внезапно влезе в бистрото друга красавица, която, идвайки при тази, я целуна страстно и започна:

— Извинявай, скъпа, че закъснях, но нали знаеш, че всичко се случва...

— Разбира се, мила, не се притеснявай. Това си е в реда на нещата.

— Благодаря ти. Много си нежна.

— И гледам, с нова рокля си, и как добре ти стои...

— Ами и твоята не е лоша.

— А да не говорим, че си с нов грим, ново червило, нов маникюр...

— Е, нали трябва да поддържаме ниво. Няма да се излагаме я.

— Правилно! Като две капки вода сме.

— А сега не искаш ли да ти взема нещо?...

— Ами, може още едно кафе...

— Добре, отивам.

Точно в този момент Рашко излезе от изумлението си.

— Прощавайте, може ли аз да ви почерпя?

— Не, благодаря — отсече другата.

— Но вие сте ми много интересни.

— Може и така да е, но ние се черпим сами.

— Но аз като кавалер от чувство на уважение...

— Не, благодаря.

— Ама недейте така! Нали стоим на една маса и това много ме съблазнява...

— Това, че стоим, нищо не означава. Ние си живеем в нашия свят, а вие във вашия. И граница винаги ще има.

— Че нали светът става все повече без граници. Било то култури, икономики, политики... Пък и ние хората като производни на това...

— Оставете тази риторика за други жени.

— Е, не се обиждайте.

— Престанете, ви казвам!...

— Но, моля ви!...

— Стига сте нахалствали!!!...

— Ами тогава защо изобщо седнахте на моята маса? Нали съседната беше свободна.

— Ами нарочно, за да създам илюзията на такива като вас, че правейки това, мога да седна и върху вас на леглото ви. Кое то много ме възгордява. И ми дава сила и разум.

— О, ВЪЛШЕБНО ЧУДО НА ЧУДЕСАТА!... НИМА СВЕТЪТ НА КРАСОТАТА И ЛУСТРОТО Е СТИГНАЛ ДОТАМ В СЪВЪРШЕНСТВОТО, ЧЕ ДА ИСКА ДА СЕ ДИСТАНЦИРА НАПЪЛНО ОТ СВЕТА НА МИСЪЛТА, ИГРАЕЩ И РОЛЯТА НА ТАКЪВ!

— Но що за наглост?... Вие за какъв се мислите?...

И в това време другата се върна с две кафета и учудено запита:

— Боже, какво става?... Що за караница?...

— Ами нищо, мила. Приискало му се на човека да отидем у тях и да направим тройка.

ПРИНИЗЯВАНЕТО

Емил мина покрай театъра и случайно видя един рекламен афиш за изложба на Пикасо. И това много го заинтригува. Не бе виждал картините му. Макар че имаше календар с негови рисунки. Естествено това възбуди любопитството му още същия следобед да отиде в тази галерия.

А там изобилстваше от хора. Преди всичко испанци. Сякаш изложбата не беше у нас, а у тях. А не дай си Боже, да беше у тях!... Явно хората си ценяха творците. За разлика от нас, които, ако ги тачехме тъй, както ги убивахме, днес щяхме да стигнем много по-горе — пък било то и от испанците!

Но това, което най-много впечатли Емил, бе, че Пикасо се оказа най-голямото изключение на правилото, че преждевременно развият се гений умира и рано. Щом, почвайки да рисува едва на осем години, бе починал прекалено стар. А имайки няколко жени, се бе оженил за последната на осемдесет години! Нещо, което го правеше достоен за завист. Въпреки че като житейски път гениите едва ли бяха за завиждане.

И тъй в един момент, гледайки картините, Емил се разсея от шумното влизане на един известен артист с любимата си. Дрехите им бяха толкова екстравагантни, също колкото е бил ексцентричен Пикасо. При все че нямаха нищо общо с неговия дух. Това се потвърди от факта, че необичайно бързо разгледаха изложбата и веднага излязоха. Значи бяха дошли повече от снобизъм — да ги забележат и после да се отрази в медиите. Както правеха доста от артелите.

Видя се, че Емил продължи да гледа с възхита експонатите и оглеждайки на спокойствие всичко, си тръгна доволен. С онази естетическа наслада, за която отдавна нямаше случай да изпита същата. Явно изкуството му действаше положително като един вид комплимент за него — макар да знаеше, че на доста хора никак не им въздействаше, а бяха къде по-щастливи!...

После той се запъти към книжарницата на една своя позната, от която често купуваше.

— Добър вечер, Жени.

— Добра и на теб.

— Гледам, винаги си на линия.

— Ами щом съм здрава...

— А върви ли оборотът?

— Средна работа, но все пак е добре.

— Браво на теб! Пък и щом си на главна улица...

— Че това е много важно. Иначе щях ли да се хвана?

— Правилно! Знаеш къде да работиш.

— Че ти съмняваш ли се?

— О, не, разбира се!... А сега би ли ми казала дали имаш книга за Пикасо?

— Ето че ме хвана натясно. Точно за него нямам.

— Жалко! Преди малко бях на негова изложба.

— Така ли? Аз никога не съм ходила.

— Аз също не бях... Но е просто неповторим. И какви мисли има!... Най-много ми хареса една: „Аз не рисувам това, което виждам. Рисувам това, което мисля“.

— Изумително.

— Залага изцяло на въображението.

— Че те испанците са колоси в това отношение. Особено Салвадор Дали...

— О, той е страшен! И не по-малко уникален. Дори си мисля, че е върхът на ексцентричността. Въпреки че в една своя книга критикува Пикасо, че е въвел грозотата в изкуството.

— Ами такива са гениите. Едни други си злословят. И си правят още по-голяма реклама. А дали не е нарочно?

— Не знам. Но сигурно е така. Вземи случая с Волтер и Русо. Техните обиди са били далеч по-големи, но са погребани един до друг. И днес славата им е непреходна. Значи са се учили от други, сродни на тях. Така че нищо ново на хоризонта. Затуй си мисля, че докато има такива личности, тъй ще бъде. Разбираш ли, Жени!

— Да, Емиле.

— А що се отнася до нашите творци... то и при тях е същото. Но с тази разлика — че дори готови и като прасета да се изколят, те най-

много ще стигнат до национална, а не световна слава. Заради което не си струва и варварството...

— Ами какво да се прави?... Карма!

— Е, така си е. Иначе ти как си?

— Ами по цял ден на работа.

— Това е хубаво. Животът обаче не е само работа.

— Да, разбира се.

— И да ти кажа честно, ти все повече младееш.

— Ама сериозно?!...

— Няма шега.

— Стига ме гъбарка.

— Гледай каква си...

— Е, такава съм.

— Изобщо вие жените знаете как да се поддържате.

— Че вие мъжете не знаете ли? Дори станяхте по-суетни.

— Истина е. Но все си мисля, че това, което ви е дадено по природа, то винаги ще бъде ваше. И никой не може да ви го отнеме — пък и колкото да се деформират половете.

— Ах ти, знаеш как да гъделичкаш!...

— Че това си е самата истина.

— Тъй да бъде.

— А сега, Жени, понеже винаги си ми била симпатична, а тази вечер съм в особено настроение — каня те най-любезно на вечеря.

— О, не, моля те!...

— Защо така? Тъй хубаво си говорим — ще продължим и там.

— Благодаря ти. Но това е много ангажиращо.

— Защо да е? Аз просто от най-чисти подбуди...

— Разбирам те, но си намери друга.

— Че аз теб искам.

— Е, не става.

— Но аз най-сериозно!...

— Е, не мога, ти казвам!...

И в същия миг влезе собственикът на книжарницата:

— Жени, какво е това чудо?... Отвънка ви гледам — този човек нищо не купува и сигурно ти досажда. Да го изхвърля ли?

— Не, недей. Той сам ще си тръгне.

— Защо бе, Жени? Че нека ме изрита. Нали след време, като ти се насити и те изгони, намирайки си по-млада, ще се сетиш за мен като сродна душа и ще можем да се вземем.

— Абе глупак с глупак!... С твоята духовност за какъв съвместен живот ми говориш? Ти да не си Пикасо или Салвадор Дали?

— Но, Жени, защо принизяваш толкова тези хора? НАЛИ, АКО НАИСТИНА БЯХ КАТО ТЯХ, ПОДОБНИ НА ТЕБЕ И ЗА ОНАЗИ РАБОТА НЯМАШЕ ДА ГИ ТЪРСЯ.

— Марш оттук! Отрепка такава! — каза собственикът. И повече не го видяха.

КАПАНЪТ

Недко си стоеше вкъщи и гледаше телевизия. Но филмът, който даваха, не му се нравеше. Пък и защо ли? Щом повечето филми с низките си идеи и страсти бяха предназначени по-скоро за животни, отколкото за хора. Сякаш понятието хора съществуваше само като литературен термин. Това от само себе си накара Недко веднага да натисне дистанционното на друг канал, където попадна на новините. Но както винаги, и тях нямаше да гледа, ако не го заинтригува един епизод с италианска порнозвезда, излязла гола на улицата в знак на протест, че си бе изгубила парите в два фонда. С много други хора. А това автоматически жегна Недко в съзнанието да не би да стане същото и в банките. И му се наруши цялото равновесие на човек. Щом имайки пари на годишна лихва в банка, си плащаше с тях данъците. Най-вече данък смет. Който беше, така да се каже — тарторът на всички данъци по жестокост, — начислен не според броя на живеещите в дадено жилище, а според данъчната му оценка. Затова Недко плащаше колкото едно семейство. Беше много несправедливо! А такива като него и да се оплачеха — кой ги питаше? Никой! Пък на богатите не им пукаше колко ще плащат, имайки пари в трезор. И бяха недосегаеми, гледащи нагло на всички от висотата на своята космополитност. Но къде ти луксът да бъдеш като тях? Щом съдбата на Недко бе коренно различна. Затова същият, от страх да не би да изгуби парите си, отиде на следващия ден в банката да се консултира:

— Извинявайте, може ли да ви питам нещо?

— Да, заповядайте.

— Вчера по телевизията казаха, че в Италия доста хора са изгубили парите си във фондове.

— Че какво ви притеснява?

— Ами това, че имам пари във вашата банка. И ако случайно...

— Няма страшно! При нас влоговете са гарантирани до петдесет хиляди евро. За което има закон.

— Че как така?... Нима в Италия не са гарантирани.

— Гарантирани са. Ала случаят с тези фондове ясно говори, че там са давали неправомерно високи лихви, за да привлекат повече клиенти, и в един момент по нечия заръка са рухнали, ограбвайки хората. И затова той не може да ви бъде отправна точка. Така че при нас няма проблем.

— Дано е тъй, много съм уплашен.

— Няма страшно!...

— Е, щом казвате... Но като гледам как изчезваме като сигурност (а да не говорим колко повече като народ) — тези ваши думи са един оазис в пустиня.

— Дори и така да е. Но пак ви казвам — не се притеснявайте.

— Добре. Тъй да бъде. А сега мога ли да изтегля трийсет евро от безсрочния ми влог?

— Да, разбира се. Дайте си личната карта.

— Ето заповядайте.

— Разпишете се тук на документа.

— О, Боже! На четири места подпис ли трябва да слагам?

— Ами такива са изискванията.

— Чак пък толкова формалности...

— Е, не се сърдете, но аз просто си върша задълженията.

— Да, но тези формалности съвсем изнервят човека.

— Ами порядъкът е такъв...

— Аз знам, че е такъв. И точно в това е примката му — да имитира що-годе законност.

— Не съм много съгласна. Ако се абстрахираме от тези подписи, нима ще отречете, че новите лични документи са далеч по-защитени, за да ударят и по най-опитната престъпност и бъдем по-спокойни.

— Само така си мислите. Дори и да намалеят, измамите никога няма да изчезнат. Щом всичко създадено от човека може да се фалшифицира. Както неведнъж го е доказвало човечеството. Така че, който е вършил измами, пак ще ги върши. Пък ние да си мислим, че ще живеем по-добре. Нали това е капанът...

— Явно много сте се наплашили. Но фактът, че отдавна вече не само в банките има камери.

— Вярно е... Но има едно голямо НО! И то е, че повечето обири стават от хора с телесни маски, които, макар и скъпи, са достъпни за подобен род престъпници. И когато с тях е замесено и лице от банката,

нещата стават повече от ясни... А ЩОМ ЕДНО НЕЩО СЕ ПРАВИ НЕ ЗА ПАРИ, А ЗА БАСНОСЛОВНО МНОГО ПАРИ, СПИРАТ ДА РАБОТЯТ НЕ САМО АЛАРМИ И КАМЕРИ, НО И ДОСТА ЗАКОНИ ЗА УСПЕХА НА ДЕЛОТО.

— Абе, господине, какво толкова говорите? — неочаквано извика охраната. — Не виждате ли, че след вас има хора и опашката се пълни.

— Ами обменяме информация — нали затова съм клиент — отвърна Недко.

— Стига вече!... Нали сте си взели парите...

— Да, взел съм ги.

— Тогава излизайте.

— Спокойно, тръгвам си. Няма к'во да ми викате!

— Аз ще ти кажа на теб!...

— Да, ама ако бях силов бизнесмен, едва ли щяхте да го сторите?

— Ти да мълчиш, че знаеш ли?!...

— Ето на изхода съм, няма страшно. Довиждане и на вас, госпожице — каза Недко. И тръгна по улицата.

Разбира се, на него за минути му мина. Характерът му бе такъв. Затова бодро закрачи да свърши някои неотложни задачи и около един часа отиде да обядва в една закусвалня, където често ходеше.

А там беше доста приятно. Идваха журналисти, юристи, бизнесмени, студенти. Разнообразната и недотам скъпа храна привличаше тези съсловия. Все пак един качествен обяд бе от голямо значение да ти върви делникът. Това го знаеха всички. И най-вече Недко. Който, вземайки си от щанда нужното ястие, търсеше къде да седне. Но както търсеше — какво да види? — същото момиче от банката само. Без да се колебае отиде при нея, запитвайки:

— Прощавайте, нали е свободно.

— О, пак ли сте вие?

— Ами за най-голяма почуда...

— Съжалявам, но чакам една колежка.

— Да, но местата са три, пък не виждам къде другаде мога да седна.

— Е, щом е тъй, заповядайте.

— Благодаря ви. И да знаете, вашият охранител много ме ядоса.

— Моля ви, не ми се говори!

— Странно наистина, а бяхте толкова любезна.

— Да, но сега не съм на работа.
— Нищо не разбирам...
— Млъкнете, ви казвам!
— О, Боже, не мога да повярвам!...
— Казах ви вече...
— Но какво се е случило?
— Не говорете повече.
— Че аз съм последният, от когото може да се страхувате.
— Виждам...
— И като гледам как се оглеждате уплашено, кой е този, от когото ви е страх?
— О, не издържам повече!...
— Умолявам ви, кой е той? Да не би да ви е сложил и скрит микрофон?...
— Че откъде да знам, може и това да е сторил.
— Но кой е той, по дяволите?!...
— Ами как кой — шефът на банката. Откакто ме прелъсти, като ме взе на работа, ревността му не знае граници, за да ме държи под око със свои хора. И нали съм без родители, безсилна съм — прави каквото си ще...
— Ама и след работно време ли?
— Естествено! То ако имаше начин, и в отвъдния свят щеше да ме преследва.
— Ето виждате ли как прекрасно ме допълвате, като ви казах сутринта, **ЧЕ В НАШИЯ ЖИВОТ НА ХОРА СЕ КРИЕ ЕДИН ГОЛЯМ КАПАН!**
И същата, още неизяла яденето си, просълзена, веднага стана и бързо тръгна към банката. На Недко нищо друго не му оставаше, освен да я проследи съчувствено с поглед.

УБИТИЯТ

Незнайно защо, но Пешо вярваше в Бога. С цялата си душа. А всеки друг на негово място едва ли би повярвал, ако знаеше през какви трудности минаваше животът му. Но въпреки това той продължаваше да вярва. И по силата на някаква съдбовност никой не можеше да го спре. Особено комшиите. Които, макар и да нямаха нищо общо с богатите, най-малко вярваха в Бога. В това се криеше парадоксът. Щом предимно богатите не вярваха. Пък и защо ли?... Нали те самите бяха богове. Както се мислеха и повечето управници. Та така и с тези хора. Макар и от средната класа — не ходеха на църква, и това си е. А Пешо почти всяка седмица ходеше. Дори не виждаше никого от околните блокове. Това, естествено, не го смущаваше да продължи по своя си път — пък и колкото да бе загадка за всички.

Така през един от дните, като отиде в църквата, му стана доста любопитно, неволно слушайки разговора на един свещеник с млади хора. Същите бяха тъй разочаровани от сриването на ценностите, че вярата им във Всевишния бе повече от имагинерна. А в отговор свещеникът им бе казал, че ако животът бил лек, всички щели да повярват в Бога. И това е най-лесното. Но именно тук била уловката, да повярваш в него и в най-големите трудности. Затова неудачите на хората идвали заради неверието в Бога. Кое то във времето било тъй натрупано, че да отврати същия съвсем от човешкия род и да остави изцяло дявола да се разпорежда със съдбата му. И затова жестокостите щели да стават все повече, за да изчезнат и самите литургии, докато последната не бъдела, според едно предание в един от манастирите на Света гора, до самия свършек на света...

Сетне Пешо запали свещ и отивайки до иконостаса, буквално замръзна на мястото си. Видя един човек, за когото изобщо не вярваше, че може да е тук. Но запази дух, приближи се до него и неизбежно запита:

— Ама и вие ли вярвате в Бога?!...

За миг другият направи такава зловеща гримаса, издаваща цялата му същност. Изобщо гримаса, на която никой не би издържал. За почуда нищо не каза. Само надменно си обърна главата настрани и отивайки до една икона, след малко си тръгна.

А Пешо гледаше подир него и не вярваше на очите си. Все му се струваше, че това беше сън. Може би най-илюзорният, който можеше да има. Но свикнал с абсурдите — все пак се примири и казвайки си молитвата, не след дълго излезе. Но само дето излезе!... Щом още на изхода другият го причакваше и започна вероломно:

— Абе, идиот, ти с мен ли ще се подиграваш бе?

— Че аз ни най-малко...

— Че кой си ти, тръгнал сметка да ми търси?

— Ами аз съм никой.

— Аз знам, че си никой. Отдавна си ми ясен.

— Е, значи не съм виновен.

— Така ли мислиш? А що за безумие беше онзи въпрос?

— Той беше напълно уместен.

— Уместен, казваш!... Нима Бог не е за всички?!...

— Той е за всички. Но не и за тези, които го нямат в себе си.

— А ти го имаш, така ли?... Божият избраник! Тръгнал да прави ревизия на същността ми.

— Де да можех, ама не мога. Пък и да можех — що ли да се цапам с тебе?

— Не чувстваш ли, че ставаш много нагъл?

— Никак даже. Щом аз съм това, което съм и винаги ще бъда — откровен и директен.

— Абе ти си един заблуден лумпен и нищо повече.

— Естествено! Пък и в сравнение с тебе мога ли да бъда друг? Не мога. И затуй искам да ти кажа: че ти, който си прегазил толкова хора, за да бъдеш това, което си — искайки все повече и повече, — без да имаш спиране, и да идваш тук в този храм на чистата вяра и да палиш свещ, където аз паля — не, това моята съвест не може да го позволи. Защото в този живот преди всичко трябва да имаш морал. Оттук и цялото ми излияние срещу теб!

— Чакай бе, тъпанар!... Че аз правих дарение за този храм. Какво знаеш ти за мен? Значи хората са ме преценили. И дорде съм жив, ще ме уважават. Ясно ли ти е?...

— Да, но хората са го направили от немай-къде. Щото е знайно, че повечето църкви изнемогват, и щом не се е появил друг по-лоялен от теб, управата е била готова и на това. Макар че от гледна точка на Бога е наказуемо.

— Как така наказуемо? Че това са пари, с които ще се издържат.

— Да, но това са мръсни пари. Без да си положил и нищожен труд. И това е най-големият ти номер на човек, искайки да прикрие същността си и по този начин да умилостиви Всевишния, за да иска един ден да спаси и душата си. Но едва ли?... Онзи отгоре неслучайно е Бог, а не Мамон, с който можеш да се договориш.

Още неизрекъл това, другият му удари такава плесница, че чак жена му излезе от служебната кола и веднага довтаса, думайки:

— Абе, Вълкане, защо правите панаир?

— Че не чу ли как ме предизвика?

— Добре, тъй да е, но хората гледат.

— Ами нека гледат.

— Е, не може така, нали знаят кой си.

— Че още по-добре. Да видят и как мога да се разправам.

— Стига повече!

— Не, пак ще го ударя.

— Стига, за Бога!...

— Ето виждаш ли? — намеси се Пешо. — Жена ти излезе по-голяма християнка, при все че изповядва друга религия.

— Но какво значение има това? — отвърна тя. — Като ви гледам колко сте убит от съдбата, недостойно е повече мъжът ми да се занимава с вас.

— Недостойно казвате...

— Естествено!

— Но госпожо, НИМА Е ПО-ДОСТОЙНО ТАКИВА КАТО НЕГО ДА УБИЯТ И ПОСЛЕДНАТА ВЯРА В БОГА, ДОПУСНАЛ ТАКИВА МЕЦЕНАТИ.

— Ау, свършено е с теб — каза Вълкан. И връхлетя отгоре му. А жена му едвам го откъсна. Пешо веднага избяга.

СЪЖАЛЕНИЕТО

Недалеч от дома на Сашо имаше диетичен магазин. Там често ходеше. Нали си беше елегантен, поддържаше формата си с качествени храни, толкова важни за неговото здраве и самочувствие. Който и без това си имаше самочувствие. Затова купуваше не откъде да е, а най-вече от този магазин. В него жената зад щанда беше много мъдра и неизменно любезна — въпреки поголовното изпростяване на нацията. И това го стимулираше още повече. Но особено му стана близка на сърцето, когато един път, имайки болки в ахилесовото сухожилие, го бе посъветвала няколко пъти на ден да се повдига на пръсти, запазвайки равновесие поне една минута. После в същия интервал да стои само на пети. Това от самото разтягане щяло след време да разсее болката. Както и стана. Затова Сашо ѝ бе много благодарен. А тези му болки бяха още от студентско време. Но тогава кой да му каже? Пък и да бе станало, все тая. Щом невежеството все по хората ходи. Откъдето и до ден-днешен никой да не си признае колко е обсебен от него.

Но ето че в края на една седмица Сашо отново посети магазина.

— Здравсти, много ми е приятно — рече той.

— И на мене също — отвърна жената.

— Иначе как си?

— Ами старая се да съм добре. Пък и да не съм, трябва да си мисля, че съм. Много е важна позитивната нагласа. Мислиш ли негативно, още на по-зле отиваш.

— Напълно си права.

— А сега какво ще искаш?

— Имаш ли кълнове от люцерна?

— Че иска ли питане?

— Щото, ако са разбрали от квартала колко са полезни...

— Няма страшно! Дори и да свършат, за редовен клиент като тебе винаги ще има.

— Под щанда, казваш.

— Че разбира се! Ти къде живееш?

— Ей, страхотна си.

— Че нали трябва да си помагаме.

— Правилно. А сега да те питам: нали тези кълнове съдържат всички възможни витамини.

— Точно така. И много калций — дори повече, отколкото млечните храни.

— Значи е идеално за костите.

— Естествено.

— А хората не знаят какво да ядат. И купуват ли, купуват всевъзможни глупости.

— Бе като почнат да боледуват, знаеш ли как ще идват тук и на опашка ще се редят, окайвайки се като безподобни грешници, че не са го сторили по-рано.

— Дума да няма.

— Но лошото е, че като гледам каква е политиката — такива като нашия магазин все по-малко ще бъдат.

— Ами нали затова е политика. Иначе щеше да има друг смисъл. Но все ще се оправяш.

— Тъй да бъде.

— А сега да ми дадеш едни овесени ядки и пшеничен зародиш.

— Добре, заповядай.

— Да знаеш, чудни са и каква енергия дават... Особено при този стрес, който ни отнема енергията.

— Не ще и дума. Но ти по-добре си вземи и трици, които, омесени с тях, отлично почистват червата.

— Това не го знаех.

— Още колко работи не знаеш...

— Добре, ще ги взема.

Обаче, щом каза това, ненадейно влезе една русокоса дама, която, работейки отсреща във фризьорския салон за хора от друг слой, демонстративно извади от джоба си двамайсет лева.

— Да ми дадете едни бисквити — изрече тя с особен тон.

— Ето заповядайте — отговори продавачката. — Но нямате ли по-дребни.

— Не, нямам.

— Че аз не мога да ви върна.

— И какво съм виновна? Направете нещо.

— Остави — аз ще ѝ дам — намеси се Сашо. — Пък после ще се оправим — и заглади положението.

— Ето че има изход — каза русокосата.

— А вие няма ли да си купите и нещо друго? — попита шеговито Сашо. — Вижте само колко полезни работи има.

— Това си е моя работа.

— Е, не се обиждайте — аз просто тъй по човешки.

— Нямам нужда.

— Но аз все пак ви познавам от салона и затова подходих по-директно.

— Да, но аз не ви познавам като наш клиент.

— Така е — не съм от тези, които обслужвате.

— Е, тогава за какво говорим?

— Значи трябва да съм от тях, за да говорим, тъй ли?

— Абе, господине, какво искате?

— Нищо не искам. Ала нещо много тежко го раздавате.

— Ами такава съм си. Никой не може да ме кори.

— На какво основание?

— Ама, господине, не чувствате ли, че вече навлизате в забранени води и може да се удавите.

— Ни най-малко! Аз съм трениран плувец.

— Само че тези, които се фукат, че могат да плуват, те най-много се давят.

— Да, но много е важно в какви води плуват. И ако такива като вас са мерило за дълбочината им, то тези хора и пияни да са...

— Но, господине!...

— Не, недейте ми говори повече.

В същия момент влезе колежката ѝ:

— Мери, защо се бавиш толкова?... Нали ще ходим с колата в оня бутик и хората ни чакат.

— Ами как няма да се забавя бе, Нели? Щом тези хора са опрели до мен оборот да им правя, и как да не ги съжаля и да се замисля, че освен бисквити, да им купя и други работи.

— **ЧЕ ПО-ГОЛЯМО СЪЖАЛЕНИЕ ОТ ВАС САМАТА ИМА ЛИ?** — възкликна Сашо. — Щом не сте осъзнали значението на този магазин, идвайки и без това толкова рядко в него.

— Тъй ли?... Ще видиш ти на кого изречение ще правиш? Ще видиш... — гневно изрече русокосата.
И двете моментално излязоха.

ЕКСПЛОЗИЯТА

Явор четеше книга в едно особено състояние на блаженство. Тези минути на усамотение го караха да избяга от действителността, навлизайки в друг свят, и да изпита онази душевна наслада, тъй липсваща в доста хора. Те и затова бяха такива. Да се води светът все повече по тях. И никой да не им пречи! Обаче, обратно на тях, Явор ежедневно четеше; и то философски книги — знаейки добре, че и на преклонна възраст да чете, това неминуемо ще го спаси от старческото слабоумие. Неслучайно майка му на осемдесет години имаше разсъдък на шейсетгодишна. Щом голямото мисловно натоварване оросява мозъка с повече кръв и предпазва клетките от умиране. Но кой да ти разбере ползата от четенето? Никой!

Така Явор продължаваше да чете, без да спира, когато внезапно звънна домофонът. В това нямаше нищо странно. Щом всеки ден звънеше — я пощальонът, я някой за рекламни листовки, я някой дрогиран. Тъй че за Явор това не беше нещо ново. С обичайната си нагласа отиде до входната врата, вдигна слушалката и като запита кой се обажда — моментално се сепна! Беше гласът на предишната му изгора. Неприятно му стана, имайки вече друг живот. Но тя настояваше той да й отвори, че да се качи горе. Но Явор бе категоричен в отказа си. А тя продължаваше да упорства. И той й затвори слушалката. „Защо изобщо ме търсеше? — за миг се запита. — След като бе ясно, че имайки наследствено заболяване, нито можеше да има дете, нито можеше да работи святна работа и нито можех да живея повече с нея. Тогава що за логика беше? За да си придава някаква важност, че още има хляб в нея... Едва ли? Тя нямаше мръсен характер. Или може би затуй, че водена от жената в себе си, мисълта за секса, който бяхме правили, бе заел ръководно място в съзнанието й — въпреки диагнозата й. А щом оттогава не го е правила с друг, за да иска тъй настойчиво с мен, значи е станала съвсем зле. И като няма кой да я вземе, за да й свърши черната работа — излиза, че аз пак трябва да я свърша. Че това си е чиста

подигравка! Аз да не съм сексмашина за болни“ — иронично се замисли Явор.

В този момент домофонът отново звънна. Един, два, три, четири пъти... Вече на петия път Явор не издържа, вдигна отново слушалката и ядосано ѝ каза повече да не звъни, тъй като живеел с друга жена и било невъзможно. Иначе, ако продължи, щял да се обади в полицията да дойдат и сама да се опозори. След което тя престана.

После той седна в креслото и отново се зачете в книгата, по-скоро да забрави случката... Но не минаха и десет минути, и пак се звънна. Този път на входната му врата. Това докрай го разгневи! Макар никак да не му отиваше. Но в живота кой те пита? Щом си се родил човек, винаги можеш да попаднеш и в най-лошата ситуация, която да постави под въпрос битието ти на човек и да полудееш истински!

Така Явор стана, запъти се към вратата и не видя кога приятелката му го изпревари и бързо излезе от кухнята с едничката цел — тя самата да се разправи с тази нахалница, чиято дързост я бе изкарала тъй от нормалното ѝ благоприличие, че бе готова и шамар да ѝ удари, и то не един, в този акт на отмъщение. Тъкмо затова, отваряйки веднага вратата (понеже нямаше шпионка), за да почне гневните си слова — и не щеш ли, — остана буквално слисана от най-неочаквания човек, който можеше да види. А именно своята предишна любовница. И цялата ѝ напереност поголовно се срива, изпадайки в онова неловко положение, тъй присъщо за героите от най-драматичните романи. Защо онази беше дошла? Ами от чувство на ревност. Като мъжки елемент във връзката, тя била тъй неразумно ревнива, че един ден без малко да убие любимата си. И последната не издържала и в един миг си сменила мобилния номер и избягала, срещайки Явор. Но онази побесняла и със свои хора успяла да я проследи и да дойде тук, и лично да се убеди дали няма да се върне отново при нея (с обещанието да бъде вече внимателна с нея), или ще остане с този пършив интелгент. Но за нейна жалост нищо не можеше да отклони другата от Явор. И онази докрай пощуря, за да се нахвърли и върху двамата и да стане такова сбиване, че чак комшиите да дойдат и едвам да ги разтърват.

А горкият Явор, в шок, не можеше да повярва **КАК ТАЗИ НЕСТАНДАРТНА ВРЪЗКА МОЖЕШЕ ДА ИМА ТАКАВА ЕКСПЛОЗИЯ, СРИВАЩА НОРМАЛНИЯ ЧОВЕШКИ СВЯТ.**

РЕСПЕКТЪТ

Ангел свърши с курорта и се качи на влака за столицата. И както често го правеше, влезе в предпоследния вагон — но този път си намери място в последния. В това отношение винаги му вървеше. Щом с пътуване без билет за запазено място той неизменно сядаше някъде.

След като се настани най-отзад, със задоволство забеляза, че на един метър зад него имаше тоалетна. А той пиеше доста вода. Значи за него бе повече от важно. Не дай си Боже да нямаше и трябваше да ходи в другите вагони. Но ако там бъде заето, щеше да чака. А докато чака (както не можеше дълго да задържа), току-виж би направил белята. Затова тоалетната му бе особено свидна, изваждайки добър късмет. И както не беше спал през нощта, щом видя, че влакът потегли, той се отпусна на седалката да подремне малко. Това особено му се услаждаше на път. Иначе как да минава времето? Вестници избягваше да чете. Криминалните и порнографските истории изобщо не го вълнуваха. Но изобилстваха в повечето вестници. Така че който и вестник да беше купил — все едно! Сякаш хората затова бяха хора, за да ги торМОЗЯТ с подобни факти. И глупостта да ги завладява все помело — до пълната си победа! Затуй Ангел предпочиташе съня, та хем и мозъкът му да отпочине.

Но за жалост тъй се получи, че в процеса на движение не само че не можеше да заспи, но и в един момент съвсем се изнерви от шумната чалга, която огласи целия вагон. А тя идваше от транзистора на един човек, седнал на страничната седалка вляво. Същият беше с домочадието си и тъй високо започна да говори с тях, че пиейки бирата си, хич не му заговори съвестта, че има и други хора, на които пречи, за да се почувства недосегаем. Без никой да го притеснява. Дори най-малко Ангел. Който, възмутен, все пак се успокои с мисълта, че ще слязат на някоя следваща гара, щом нищо във външния им вид и облекло не говореше обратното. Ала се оказа точно то — че и те бяха за столицата. Ангел съвсем се отчая. Пък и никак не му беше в характера да се разправя с подобни хора. Тя самата контрольорка не

успя, идвайки след малко, че какво остава такъв като него. Примири се със случая, докато не видя появата на двама дежурни полицаи. Явно същата им бе казала. Те за нула време взеха данните от личната карта на човека с транзистора. А на въпроса къде отива — същият, с фъфлене, отговори, че отивал на работа в столицата. Там го чакали. И с такава осанка го каза — все едно бе най-важният човек, когото можеха да очакват. Сетне полицаите му казаха да намали музиката и да говори по-тихо, и бързо си тръгнаха. Но Ангел направо се изуми, че не приложиха по-крути мерки. И с пълно основание, щом се видя, че оня и семейството му не само че не си взеха бележка, но и продължиха старата песен на нов глас, от който глас Ангел и околните изпаднаха в една непоносимост — с ясното съзнание, че истинската причина за нея идваше не толкова от това безогледно семейство, колкото от самата конструкция на вагона. Без купета с две редици седалки, също като автобус. Така тези вагони ставаха по-скоро за късо разстояние, а не за дълго. Сякаш умишлено бяха въведени, ЗА ДА НЕ МОЖЕ ЧОВЕК ДОРИ И КОГАТО ПЪТУВА, ДА ОСТАНЕ САМ СЪС СЕБЕ СИ И ДА ЗАВИСИ ОТ ДРУГИТЕ.

Ангел повече не издържа, взе си багажа и логически отиде в другия вагон. Толкова се почувства изнервен, че веднага му се прииска да пуши. Но имаше забрана. Тази дяволска забрана! Че дори и в ресторанта! Същински ужас! Една цигара да не изпуши. А беше в сила, откакто изгоряха два спални вагона по линията София — Добрич. Уж било от неизгасена цигара, а всъщност причината била друга. Обаче, искайки да се потули, управата въвела тази забрана — хем да покаже грижа към човека, хем да го удари и по тази естествена нужда. Особено ако бе заклет пушач.

Няма как, Ангел кандиса с желание отново да заспи и да му отпочине мозъкът. Без който човек никак не би се отличавал от животното. Макар че някои хора и с мозък бяха повече от животни!

После той най-после заспа. И сигурно нямаше да бъде най-краткият му сън, ако в същата минута влакът не спря изведнъж и не се появиха двамата полицаи, казвайки заповедно на всички по-бързо да слязат, затуй че имало бомба. Хората буквално се панираха. Станаха веднага — кой с багаж, кой без багаж. А да не говорим за Ангел... Той дори и водата си не взе, воден от инстинкта си по-скоро да скочи и да остане невредим. За две минути всички се отдалечиха и зачакаха. През

това време взеха, че дойдоха още полицаи, че и линейка. И претърсващи обстойно влака, с такава показност го правеха като в холивудски филм, че само дето нямаше бомба и да осмисли създамата се паника. А бяха внушили такъв респект с действието си, без да разберат, че ако действително бе такъв след кой да е атентат, тероризмът не само щеше да изчезне, но и никой не би дръзнал да дава фалшив сигнал за бомба, АКО НАИСТИНА ИМАШЕ СТРАХ НЕ САМО ОТ ПОДОБНИ ХОРА, НО И ОТ САМАТА СИСТЕМА.

След час и нещо Ангел се качи отново на влака и пристигна успешно в столицата, без да забрави още дълго случилото се.

Издание:

Дилян Бенев. Обсебване

ИК „Труд“, София, 2011

Редактор: Райчо Радулов

Коректор: Мери Великова

Художник: Орлин Атанасов

Рисунки: Христо Комарницки

Техн. редактор: Стефка Иванова

ISBN: 978-954-398-126-7

Книгата е изпратена от автора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.